

ഇന്ത്യയിലെ
ഇതിഹാസകഥകൾ.

സീത,
സാവിത്രി, ഉമ.

മിസസ് സത്യനാഥൻ
രചിച്ചതിന്റെ പരിഭാഷ.

MACMILLAN AND CO., LTD.
MADRAS - BOMBAY - CALCUTTA.

RY

1

ഇന്ത്യയിലേ ഇതിഹാസകഥകൾ.

ശ്രീരാമന്റെ ഭാര്യ സീതാദേവീ

ഒന്നാമദ്ധ്യായം.
ശ്രീരാമന്റെ ബാല്യം.

നമുടെ രാജ്യം ഇന്ത്യയാകുന്നു. അതിന്നു ഭാരതവർഷം എന്നും പേരുള്ളതിനാൽ നാം ഭാരതീയരാകുന്നു. ഭാരതീയ സ്ത്രീകൾ സൗന്ദര്യം സൗമ്യം വിനയം മുതലായ സുഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവരാകുന്നു എന്നാൽ ഇവർക്കു തക്കതായ പരിചിപ്ലിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യമുണ്ട്. മറ്റു ജനങ്ങളുമായി അടുത്തുപെരുമാറാൻ ഇവർക്കു തരമില്ല. ഈ കാരണത്താൽ വിദേശീയർക്ക് ഇന്ത്യയിലേ സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ച് അറിവു നന്നാകാതെപോയി. എന്നാൽ പണ്ട് ഇവരുടെ സ്ഥിതി അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. അന്ന് ഇവർ നല്ല വസ്ത്രം പരിചിരുന്ന. സ്നേഹിതരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്ന് ഇഷ്ടം പോലെ നടക്കാമായിരുന്നു. വിദ്രാഭ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങളാൽ മഹിമയും കീർത്തിയും സംപാദിച്ച സ്ത്രീകളെ എല്ലാവരും സ്നേഹിച്ചു ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെയുള്ളവരിൽ പെട്ട ഒരു ഉത്തമസ്ത്രീ ആയിരുന്നു സീതാദേവി. സീത രാമദേവന്റെ ഭായ്യയായിരുന്നു. ഈ ദേവിയുടെ കീർത്തിക്ക് അതിരില്ല. ഭാരതീയർ സീതയെ ഇത്ര അധികം സ്നേഹിച്ചാനും മാനിച്ചാനും കാരണമെന്തെന്ന് അന്വേഷിച്ചാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമില്ലെന്നു വരാമോ? ജനങ്ങൾ സീതയെ സ്നേഹിച്ചാൻ കാരണം അവളുടെ വെറും സൗന്ദര്യവും സാമർത്ഥ്യവും മാത്രമാണോ? സീതയുടെ വേറെയും അനേകഗുണങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതേ ജനങ്ങൾ അവളെ ആദരവോടെ മാനിക്കുന്നത്. ഈ സദുഗുണങ്ങളും മേന്മയായി സീതാദേവി ശ്രീരാമനെ തന്റെ പ്രാണനെക്കാൾ അധികം സ്നേഹിച്ചു. ഈ നിരപമമായ സ്നേഹം കണ്ടു സന്തോഷിക്കുന്ന ഭാരതീയരുടെ ബഹുമാനത്തിന്നു സീത പാത്രമാകുന്നു. സ്ത്രീകൾ സീതയെപ്പോലെ സദുഗുണമുള്ളവർ ആയിരിപ്പാൻ ആശിച്ചു. ഇന്നും ഭാരതീയർ ബാലികമാരെ സീതയെന്നു പേർ വിളിക്കുന്നു.

അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഈ രാജ്യത്തിൽ വളരെ രാക്ഷസന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ദുഷ്ടന്മാരുടെ ശരീരം നിണ്ടതും ആകാശം വ്യക്തവും ആയിരുന്നു. ഈശ്വരനെ സേവിച്ചു, പുണ്യം സംപാദിക്കുന്ന ജ്ഞിമാർ എന്ന സൽപുരുഷന്മാരും വനങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്നു. ഈ മഹാൻമാരെ നിർദ്ദയരായ രാക്ഷസർ ഉപദ്രവിച്ചു അവരുടെ തപസ്സിന്നു മുടക്കം വരുത്തി. രാക്ഷസരുടെ ദ്രോഹം സഹിച്ചാൻ കഴിയാതെ ജ്ഞിമാർ വിഷ്ണുവിനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു രക്ഷക്കായി പ്രാർഥിച്ചു. “രാക്ഷസന്മാരുടെ രാജാവായ രാവണൻ എന്ന ദുരാത്മാവിനെ കൊല്ലുവാനായി ഞാൻ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനായി ജനി

കും." എന്നു പറഞ്ഞു വിഷ്ണു ജ്ഞിമാരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

ഈ കാലത്ത് അയ്യോധ്യാരാജ്യത്തിൽ ദശരഥൻ എന്ന മഹാരാജാവു വാണിരുന്നു. ദശരഥൻ പ്രജകളെ വാത്സല്യത്തോടെ ഭരിച്ചു കൊണ്ട് അവർ മഹാരാജാവിനെ പിതാവിനെപ്പോലെ ബഹുമാനിച്ചു. രാജ്യത്തിൽ എങ്ങും നല്ല സമൃദ്ധി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും മക്കളില്ലാത്ത കാരണം രാജാവിന്നു മനസ്സുവെട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. സന്താനത്തിനായി രാജാവു വളരെ സൽക്കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്തു. ദേവന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിച്ചാൻ ദശരഥൻ ഒരു യാഗം തുടങ്ങി. ദേവന്മാർ സ്വപ്നത്തിൽ യോഗം കൂടി വിഷ്ണുവിനോടു ദശരഥന്റെ മനോരഥം സഫലമാക്കാൻ പ്രാർഥിച്ചു. വിഷ്ണു ദേവസഭയിൽ ചെയ്ത് അവരുടെ അപേക്ഷയെ സാധിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

ദേവർ ദശരഥന്റെ യാഗത്തിങ്കൽ വന്നു ചേർന്നു തങ്ങളുടെയും അംശങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് അഗ്നികണ്ഡത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ദിവ്യപുരുഷൻ പ്രത്യക്ഷനായി. ഉടനെ ദശരഥനും യാഗശാലയിൽ കൂടിയ സുപുരുഷന്മാരും ഈ ദേവനെ നമസ്കരിച്ചു സ്തുതിച്ചു. ദേവൻ തന്റെ കൈയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നപാത്രത്തെ ദശരഥന്റെ വശം കൊടുത്ത് അമൃതോപമമായ ഈ ഘായസം പത്നിമാർക്കു പകർത്തുകൊടുത്താൽ നാലു പുത്രന്മാർ ജനിക്കും എന്നു പറഞ്ഞു. ദശരഥൻ ഒരു സൽപുമാനാണെന്ന് ഈ അവസരത്തിൽ വിഷ്ണു അറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ഒരുവനായി അവതരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

ദശരഥൻ ആ ദിവ്യപായസത്തെപ്പകിട്ടു കൌസല്യ, സുമിത്ര, കൈകേയി എന്ന തന്റെ മൂന്നു ഭായ്യാർക്കു കൊ

ടുത്തു. അവർ പായസം കഴിച്ചു കുറെ കാലം ചെന്നപ്പോൾ മഹാരാജാവിന്നു നാലു പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. ശ്രീരാമൻ കൌസല്യയുടേയും ഭരതൻ കൈകേയിയുടേയും പുത്രന്മാരായിരുന്നു. സുമിത്രക്കു ലക്ഷ്മണൻ ശത്രുഘ്നൻ എന്ന ഇരട്ട കുട്ടികൾ ഉണ്ടായി. പ്രിയകുട്ടികളേ, ഈ ബാലകന്മാർ സാധാരണശിശുക്കൾ അല്ലെന്നു നിങ്ങളുൾക്കറിയാമല്ലോ. അവർ വാസുദത്തിൽ വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ അംശങ്ങളാണ്. അവരിൽ ജ്യേഷ്ഠനായ ശ്രീരാമൻ വിഷ്ണുവിന്റെ അച്ഛാശം കൊണ്ടു ജനിച്ചു. മറ്റേ പകുതി ശേഷം മൂന്നു പുത്രന്മാരായും ജനിച്ചു.

സുന്ദരന്മാരായ ഈ കുട്ടികളെപ്പല വിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചു. നാൾക്കു നാൾ ഇവരുടെ സത്സംഭാവം, ധൈര്യം, ജ്ഞാനം എന്നിവ വർദ്ധിച്ചു പോന്നു. ഒരു ദിവസം പൂണ്ണാത്മാവായ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി അയോദ്ധ്യയിൽ എഴുന്നള്ളി, രാക്ഷസരുടെ അസഹ്യമായ ഉപദ്രവത്താൽ തന്റെ ധർമ്മത്തിന്നു വിപ്ലവം നേരിട്ടതായി രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. “അവരിൽ രണ്ടു പേർ എന്റെ യാഗം മുടക്കുന്നു. യാഗത്തെക്കൊത്തു രക്ഷിപ്പാൻ അങ്ങയുടെ പുത്രൻ രാമനെ എന്റെ ഒരുമിച്ച് അയച്ചാൽ സ്വപുത്ര ഭദ്രായുക്തലാശിക്കും” എന്നു വിശ്വാമിത്രൻ പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ട രാജാവ് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് അറിയാതെ പരിഭ്രമിച്ചു. രാമനെ ഋഷിയുടെ ഒന്നിച്ചു കാട്ടിൽ അയപ്പാൻ രാജാവിന്നു മനസ്സില്ലായിരുന്നു. കോമളബാലനായ രാമന്നു ദുഷ്ടരാക്ഷസന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ സാധ്യമോ? രാമനെ അയച്ചില്ലെങ്കിൽ വിശ്വാമിത്രൻ കയത്തു കോപിക്കും. അന്നും മഹാരാജാക്കന്മാർ പോലും ഇതുപരഭക്തരെ ഭയപ്പെട്ടു നടന്നിരുന്നു. ഒടുക്കം മകനെ

അയക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടു പ്രിയപുത്രനെ
 പിട്ടു നില്ക്കേണ്ടി വന്നുവല്ലോ എന്നു പ്രസന്നിച്ചു. തന്റെ
 പാക്കു സതുമാക്കാൻ തീച്ചയാക്കി രാമനേയും ലക്ഷ്മണ
 നേയും മഹാക്ഷിയെ ഭരമേല്പിച്ചു. ദ്രുവരും ഉടനെ യാത്ര
 യായി. അവർ കാട്ടിൽ കാൽനടയായി നടന്നു. പല കുന്നു
 കൂട്ടം പുഴകൂട്ടം ആറുകൂട്ടം കടക്കേണ്ടി വന്നു. ഒടുക്കം ഒരു
 വകാട്ടിൽ എത്തി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാമിത്ര
 നെറ ആശ്രമത്തെക്കണ്ടു. ആ കാട്ടിൽ രാമലക്ഷ്മണന്മാർ
 രാക്ഷസന്മാരായി ഘോരയുദ്ധം ചെയ്തു രണ്ടു പേരെ കൊന്നു-
 വിശ്വാമിത്രൻ യാഗം സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിശ്വാമിത്രൻ ശ്രീരാമനെറ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച്
 ആലോചിച്ചു തുടങ്ങി. ദേവനായ രാമന്റ അവനെപ്പോലെ
 മഹിമയുള്ള കന്യകയാണു ഭായ്യയാകേണ്ടത്. അക്കാലത്തു
 മിഥിലരാജ്യത്തിൽ മഹാരാജാവായി ജനകൻ വാണിരുന്നു.
 ഒരു നാൾ ജനകൻ യാഗം ചെയ്യാൻ ഉഴത വയൽ കാണാൻ
 ചെന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു ഉഴവുചാലിൽ ഒരു പെൺ
 പൈതലിനെക്കണ്ടു, രാജാവു അതിനെ ഭായ്യവശം കൊ
 ടുത്തു. ഉഴവുചാലിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ സീതയെന്നു പദ
 യും. അതു കൊണ്ടു അവർ കുട്ടിക്കു സീതയെന്നു പേർ
 വിളിച്ചു. മക്കളില്ലായ്മയാൽ ദംപതിമാർ ഈ ശിശുവിനെ
 പുത്രിയായിപ്പോറ്റി വളർത്തി.

സീത ഒരുരാജകുമാരിക്ക് ഉചിതമായ പല പല വിഷയ
 ങ്ങളും പഠിച്ചു. ഇങ്ങനെ കുറെ കൊല്ലങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. സീത
 വിദ്വയും സൌന്ദര്യവും മനോഹരങ്ങളും തികഞ്ഞ നല്ല
 ഒരു കന്യകയായി വളർന്നു. വാസുപത്തിൽ സീത വിഷ്ണു
 വിന്റെ ഭായ്യയായ ലക്ഷ്മി തന്നെയായിരുന്നു. വിഷ്ണു
 രാമനായി ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ച ശേഷം ലക്ഷ്മിയും സീത

യായി ഈ ലോകത്തിൽ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് ഈശ്വരൻ രാമനായി സംകല്പിച്ചു വെച്ച ഭായ്യ തന്നെയായിരുന്നു സീത. എന്നിട്ടും സീതയെ ഭായ്യയായി കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഉള്ള അവസരം അതു വരെ എത്തിയിരുന്നില്ല. വിശ്വാമിത്രൻ ആ അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ അദ്ദേഹം മിഥിലയിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. സീതയെ ഭായ്യയായിക്കിട്ടാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ ശിവന്റെ വലിയ വില്ലു കുലച്ചു അമ്പു തൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു. സീതയെ വരിപ്പാൻ പല രാജാക്കന്മാരും മിഥിലയിൽ ചെന്നു വില്ലു കുലപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു, എങ്കിലും അതു് ആർക്കും സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ ശ്രീരാമൻ പ്രയാസം തെല്ലു മില്ലാതെ വില്ലു കുലച്ചു അമ്പു തൊടുത്തു. ഉടനെ സീത വന്നു രാമന്റെ കഴുത്തിൽ വരണമാലയിട്ടു. പിന്നെ വളരെ ആഘോഷത്തോടും ആഡംബരത്തോടും കൂടി സീതാവിവാഹം ശുഭമായി കഴിഞ്ഞു ; ലോകത്തിൽ എങ്ങും സന്തോഷമുണ്ടായി.

രണ്ടാമദ്ധ്യായം.

ശ്രീരാമന്റെ വനവാസം.

വാക്യം കൊണ്ടു ദശരഥൻ ക്ഷീണിക്കുകയായിരുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു യൗവനം തികയുന്ന രാമനു രാജ്യം ഭരിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടു്. അതു കൊണ്ടു രാജ്യം അവന്നു വിട്ടു കൊടുപ്പാനും അവനെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യാനും ദശരഥൻ നിശ്ചയിച്ചു. രാജാവിന്റെ നിശ്ചയം കേട്ടു പ്രജകൾ സന്തോഷിച്ചു. അവർ പട്ടാഭിഷേകത്തിനായി കേമിച്ച ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു തുടങ്ങി. “വിധി ചുതേ വരൂ; കൊതിച്ചതു വരും” എന്ന ചൊല്ലിന്റെ സാരം അവർ ഓർത്തിരുന്നില്ല. അവർ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും ശങ്കിക്കാത്ത ഒരു സംഭവം നിമിത്തം അവർക്കു വലിയ ആശങ്കാഗമം നേരിട്ടു.

ദശരഥന്റെ ഭാര്യ കൈകേയി രാജകുടുംബത്തിന്നു ശ്രോഹമാ യീന്നു. ഈ രാജാരി ദുഷ്ടവൃദ്ധിയായ തന്റെ ദാസിയുടെ ദുരുപദേശം കേട്ടു. അതു ഹേതുവായി കൈകേയിക്കു രാമനിൽ പകു വെട്ടിച്ചു തുടങ്ങി. എത്രയോ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു ദശരഥൻ കൈകേയിക്കു രണ്ടു വരങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നു. രാജാരി ചോദിക്കുമ്പോൾ അവയെ കൊടുക്കാമെന്നു രാജാവു സത്യം ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വരങ്ങളെ സാധിപ്പാൻ വേണ്ടി രാജാരി ദശരഥന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു പണ്ടു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത വരങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നു യാചിച്ചു. “രാമന്റെ അഭിഷേകം ഹേതുവായി ഗൃഹന്തോടും മഹോത്സവമായിരിക്കേ ഞാൻ ഭവതിയുടെ ഇഷ്ടം

എന്താണു താൽപര്യം എന്നു കേൾക്കട്ടെ” എന്നു ദശരഥൻ പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടു രാജാവി പറഞ്ഞു, “രാമൻ പതിനാലു കൊല്ലം കാട്ടിൽ വാക്കണം. ഇതു ഒന്നാം വരം. ഇപ്പോൾ രാമന്റെ അഭിഷേകത്തിന് ഒരുകുറിയ സാമഗ്രികൾ കൊണ്ടു ഭരതനെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യണം. ഇതു രണ്ടാം വരം.”

കൈകേയിയുടെ വാക്കു രാജാവിനു ശല്യമായി ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചു. എന്താണു നിവൃത്തി? ഭായ്യക്കു കൊടുത്ത വാക്കു മാറ്റി നടക്കാമോ? അതു രാജാവിന്റെ ഗൗരവത്തിന്നു പോരായ്മയാൽ ഒട്ടും പാടില്ല. രാജാവു രാമനെ വരുത്തി താൻ കൈകേയിക്കു കൊടുത്ത വരങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടത്തെ ബഹുമാനിച്ചു നടക്കുന്നതു തന്റെ മുറയാകുന്നു എന്നു രാമനു നല്ല വണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു രാമനു ചിററമ്മയോടു ചെറുപ്പ് അശേഷം തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം അച്ഛനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു രാജാവിനു കൊടുത്ത വാക്കു പ്രകാരം അവരുടെ അപേക്ഷയെ സാധിപ്പിച്ചു സത്രം രക്ഷിക്കണമെന്ന് അച്ഛനോടു യാചിച്ചു. പിതാവിന്റെ ആജ്ഞയെ തലയിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു സന്തോഷത്തോടെതാൻ കാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടെന്നു രാമൻ ബോധിപ്പിച്ചു.

പിന്നെ രാമൻ അവിടുന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു സീതയെക്കണ്ടു നടന്ന വിവരങ്ങൾ കേൾപ്പിച്ചു. “ഞാൻ കാട്ടിൽ വാഴേണമെന്നാണു താതാജനു. അതിനെ നടത്തുവാൻ ഞാൻ പോകയാണു” എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞു.

ശ്യാമരന്റെ ആജ്ഞയെ നടത്തുവാൻ കാട്ടിൽ പോയാൽ അനുഭവിക്കേണ്ടുന്ന സങ്കടങ്ങൾ ഓർത്തു സീത മുക്തി

ഞ്ഞുപോ? ഇല്ല, ആ കബീനസ്രീ അതുന്തംസന്തോഷിക്ക
 യാണു ചെയ്യുത്. രാജ്യസുഖങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച്,
 ആപത്തുകളെ അലക്ഷ്യമാക്കി, പിതാവിന്റെ ആജ്ഞയെ
 നടത്തുന്നതിന് ഒരുങ്ങിയ ഭർത്താവിന്റെ നിശ്ചയത്തെ
 അറിഞ്ഞു സീത അതുന്തം സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ
 സ്മരിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ ഐശ്വര്യത്തിൽ ഭായ്യുഷം അവകാ
 ശം ഉള്ളതു കൊണ്ടു തന്റെ ഭാഗം അനുഭവിപ്പാൻതന്നെയും
 അരണ്യത്തിൽ കൊണ്ടു പോകേണമെന്നു സീത പ്രാർഥിച്ചു.

“പ്രിയേ, ജനിച്ച നാൾ മുതൽക്കു സുഖാനുഭോഗങ്ങളും
 ഉപചാരങ്ങളും അനുഭവിച്ചു ശീലിച്ച ഭവതി കൊട്ടാരം വിട്ടു
 പോവാൻ ആശിക്കേണ്ടാ. കാട്ടിൽ ഒരു നേരം കഴിപ്പാൻ
 വിചാരിക്കേണ്ടാ. അതു നാടല്ല; കല്ലും മുത്തും നിറഞ്ഞു
 ദുർഗ്ഗമായ അടവിയിൽ നടക്ക എന്നതു ജാനകിക്കു ശക്യമല്ല.
 അവിടെ സുഖമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല എണ്ണമറ്റ ആപത്തു
 കൾ ഉണ്ടു താനും” എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞു.

“സുഖദുഃഖങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കാതെ ഭർത്താവിനെ ഭജി
 ക്കുന്നവളാണു പതിവ്രത. ഭർത്താവാണ് ഈശ്വരൻ
 എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന സ്ത്രീക്കു ഭർത്താവിന്റെ ശുശ്രൂഷ
 ഒന്നുമാത്രമേ സന്തോഷകാരണമാകയുള്ളൂ. ഭർത്താവിന്റെ
 രക്ഷയിലുള്ള സ്ത്രീക്കു വനത്തിലേ ആപത്തുകളേയും സങ്ക
 ടങ്ങളേയും കുറിച്ചു ചിന്തിപ്പാനില്ല. സഹായമുചാരിണി
 യായ ഞാൻ ഒന്നിച്ച് ഉണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങേക്കു കഷ്ടങ്ങൾ
 കുറയുകയും ദൈവകയ്യങ്ങൾ കൂടുകയും ചെയ്യും; അതു കൊണ്ടു്
 എന്നെ വിട്ടു പോകരുതെന്നു ഞാൻ പ്രാർഥിച്ചു കൊള്ളുന്നു”
 എന്നു സീത കണ്ണീർ തുടിച്ചുപറഞ്ഞു.

“പ്രിയ സീതേ, നമ്മുടെ ഉദ്രാനത്തിൽ എന്റെ ഒന്നിച്ചു ക്കാൽനാഴിക നടക്കുമ്പോഴെക്കു ഭവതി എത്ര കഷ്ടപ്പെടും! പിന്നെയുണ്ടോ ഭവതി ദുർഗ്ഗമവനത്തിൽ പതിനാലുകൊല്ലം നടക്കുന്നു? അതു കേവലം അസാധ്യം തന്നെ. ഭവതി യേയും കാനനത്തിൽ കൊണ്ടു പോവാൻ അച്ഛൻ കല്പിച്ചിട്ടു മില്ല. അതു കൊണ്ടു വനവാസം കഴിഞ്ഞു ഞാൻ മടങ്ങി വരുന്നതു വരെ ഭവതി അമ്മയുടെ ഒരുമിച്ചു സ്വന്ഥമായി അരമനയിൽ ഇരിക്കുകയാണ് ഉത്തമം,” എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞു.

പ്രസന്നം സഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ കുറഞ്ഞും കൊണ്ടു സീത പറഞ്ഞു:—“എന്റെ പ്രാണനാഥാ, അങ്ങയെ വിട്ട് ഒരു ക്ഷണം പോലും എനിക്കു ജീവിച്ചു കൂടാ. പതിനാലു കൊല്ലം ഞാൻ വിട്ട് പാകേണമെന്ന് എന്റെ ഹൃദയം അറിയാത്ത ആളെപ്പോലെ കല്പിപ്പാൻ അങ്ങേക്കു തോന്നി യതാണു വലിയ കഷ്ടം! എന്റെ യാചനയെത്തള്ളിക്കള വാൻ തക്ക കുറവു ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യുത്? ഒന്നിച്ചു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങേക്കു കഷ്ടത്തിനോ ഉപദ്രവത്തി നോ ഞാൻ ഇട വരുത്തുകയില്ല. അങ്ങയുടെ ക്ലേശങ്ങളെ ക്കുറച്ചു കളവാൻ ഞാൻ നിതും ശ്രമിക്കും. എന്റെ പ്രാണേശ്വരാ, എന്നെ വിട്ടു പോകരുതെ! എന്റെ പ്രാർഥന യെക്കൂട്ടാക്കാതെ എന്നെ വിട്ടു പോകുന്ന പക്ഷം എന്റെ ശേഷക്രിയക്കു വട്ടം കൂട്ടിട്ടേ പോകേണ്ടു. വിജ്ഞാനാരോട് അതിപ്രസംഗം വേണമെന്നില്ലല്ലോ.”

പ്രിയബാലരേ, സീതയുടെ സദൃശങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചു കൊള്ളുവിൻ! പ്രാണപ്രിയനെ അതുന്തം സ്നേഹിച്ചു കാരണം സീത സർവ്വസുഖങ്ങളേയും തുജിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കടങ്ങളിൽ പങ്കു കൊടുവാൻ കാട്ടിൽ പോയില്ലേ! ഭാര

തീയബാലികമാരേ, സീതയെ അനുസരിച്ചു നടപ്പാൻ ശ്രമിക്കുവിൻ! സീത നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കട്ടെ!

സീത പ്രീതിപൂർവ്വം ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനയെക്കൈക്കൊള്ളാതിരിപ്പാൻ രണശ്രരനായിട്ടും രാമനു സാധിച്ചില്ല. അശ്രുക്കളെ തടുപ്പാൻ ആയുധമുണ്ടോ? ബാഹ്യബാണങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നവരോ അബദ്ധമാർ? രാമന്റെ ഒന്നിച്ചു സീതയും പുറപ്പെട്ടു. രാമന്റെ ബഹിശ്ചരപ്രാണനായ ലക്ഷ്മണൻ പിന്നാലെ നടന്നു. വൃസനപരവശരായ പൌരർ കണ്ണീർ തുടുകിട്ടുകി നടന്നു പോയി. നഗരം വിട്ട് അനേകം കാതം ഭൂതതായപ്പോൾ ശ്രീരാമൻ ജനങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു മടക്കി അയച്ചു.

രാമൻ കാട്ടിൽ പോയി പത്തുനാൾ കഴിഞ്ഞു. പുത്രവിരഹത്താൽ ദശരഥൻ കഠിനമായ മനസ്സാപം ഉണ്ടായി. വൃസനാധിപത്യത്താൽ രാജാവു ക്ഷീണിച്ചു, രാമാ രാമാ എന്നു വിളിച്ചു, പരലോകം പ്രാപിച്ചു. മരണകാലത്തു രാജാവിന്റെ സമീപം പുത്രന്മാരാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കഷ്ടം! ശത്രുഘ്നനോടു കൂടി ഭരതൻ മാതുലനെക്കാണാൻ കേകയരാജ്യത്തിൽ പോയിരുന്നു.

ദശരഥന്റെ മരണശേഷം മന്ത്രിമാർ യോഗം കൂടി, ഭരതനെ വരുത്തുവാൻ ഭൂതന്മാരെ അയച്ചു. ഭരതൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു വന്നു, അയോഗ്യയെ നിഷ്ഠിവവും നിശ്ശബ്ദവുമായി കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചു. പശുത അറിവാൻ അമ്മയുടെ പ്രാസാദത്തിലേക്കു പോയി. കൈകേയി സന്തോഷിച്ചു പുത്രനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു, രാജാവായി രാജ്യം ഭരിച്ചു സർവ്വഭോഗങ്ങളേയും അനുഭവിച്ചുകൊൾകു എന്ന് ആശീർവദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ എവിടെയെന്നും തനിക്കു രാജ്യപ്രാപ്തി എങ്ങിനെ

ഉണ്ടായി എന്നും ഭരതൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ കൈകേയി നടന്ന സംഘതികളെല്ലാം വിവരിച്ചു. തന്നിട്ടുണ്ടു രാജ്യം കിട്ടാൻ വേണ്ടി അമ്മ അച്ഛനെക്കൊന്നു എന്നും നിട്ടോഷിയായ ജ്യേഷ്ഠനെ നാടു കടത്തി എന്നും ഭരതൻ അറിഞ്ഞു ; അമ്മയുടെ ദുഷ്ടത ഓർത്തു ലജ്ജിച്ചു പ്രസന്നാധിക്യത്താൽ ബോധം കെട്ടു വീണു. കൈകേയി അവനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ബോധം വന്നപ്പോൾ ഭരതൻ പറഞ്ഞു:—“അമ്മേ, നിങ്ങളും ഭർത്താവിനെക്കൊന്നു മഹാപാതകം ചെയ്തു, രഘുവംശത്തിന്റെ കീർത്തിയെ നശിപ്പിച്ചു. അന്ത്രായത്താൽ സിദ്ധിച്ച ഈ രാജ്യം ഞാൻ ഭരിച്ചാൽ ഞാനും അമ്മയുടെ പാതകത്തെ പക്ഷ കൊള്ളും. അതു കൊണ്ടു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മകനല്ലായ്മയാൽ എനിക്കു രാജ്യത്തിന്നു യാതൊരു അവകാശവും ഇല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്തു പറയുന്നു. ന്യായമർമ്മങ്ങളും പ്രകാരം രാജ്യം ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായ ശ്രീരാമന്റെ ജന്മാവകാശമാകുന്നു. ആ അവകാശം കൈമാറ്റം ചെയ്യാൻ ബ്രഹ്മാവിന്നും കഴികയില്ല. പിതാവിന്റെ വാക്കു സത്യമാക്കാനായി അരണ്ണവാസുദേവം അനുഭവിക്കുന്ന രാമഭദ്രന്റെ അടിമയായി ഞാൻ ജീവശേഷം കഴിപ്പാൻ ശപഥം ചെയ്യുന്നു. അമ്മയുടെ കാലാണു സത്യം. ഈ വിധം ദാസ്യം തന്നെ നമ്മൾ ഇരുവരുടേയും പാപപരിഹാരത്തിന്നു മതിയായ പ്രായശ്ചിത്തം.”

പിന്നെ ഭരതൻ മന്ത്രിമാരെച്ചെന്നു കണ്ടു. അവർ ഉപദേശിച്ചു പ്രകാരം പിതൃക്രിയകൾ ചെയ്തു. ക്രിയകൾക്കു ശേഷം പൌരന്മാർ യോഗം കൂടി ഭരതനോടു രാജ്യം ഭരിപ്പാൻ അപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ ഭരതൻ പറഞ്ഞു:—“എന്റെ അമ്മ രാജ്യം കൈവശമാക്കാൻ എന്റെ പിതാവിനെച്ചതിച്ചു ജ്യേഷ്ഠനെ നാടു കടത്തി. ഈ അന്ത്രായം

നിങ്ങളും മൗനമായി സഹിക്കുകയും ജ്യേഷ്ഠൻ പ്രവസിക്കുന്ന തിനെ അനുമാദിക്കുകയും ചെയ്യുതു് എനിക്കു വലിയ പുതുമ തന്നെ. അമ്മയുടെ ഈ അധർമ്മത്തിൽ ഞാനും, അനുകൂലിച്ചു നടക്കേണമെന്നു കല്പിക്കുന്നതു് എനിക്കു വലിയ സങ്കടമാണു്. മനു മുതലുള്ള സൂര്യവംശരാജാക്കന്മാർ പ്രജകളെ നീതിന്ത്രായാനുഗണം പ്രസാദിപ്പിച്ചാൻ എന്നും പ്രയത്നം ചെയ്യുവരായിരുന്നു എന്നതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ അവർ ധർമ്മത്തെയോ നീതിയെയോ ലംഘിച്ചതായി നിങ്ങളുംക്കറിവുണ്ടോ? സമുദായത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതു മതവും ധർമ്മവും നീതിയും ആകയാൽ ഇവയെ നശിപ്പിക്കാതിരിപ്പാൻ നാം ശ്രമിക്കേണം. അച്ഛൻ.തന്ന രാജ്യത്തിന്നു ന്യായമായ അധികാരം എനിക്കില്ലായ്കയാൽ അതിനെ ഭരിച്ചു കൊള്ളേണമെന്നു രാമനോടു് അപേക്ഷിച്ചാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു നിങ്ങളുംക്കും സന്തോഷകരമാകുമെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. നാളെ കാലത്തു് അമ്മമാരോടും മന്ത്രിമാരോടും ചില പ്രമാണികളോടും മറ്റും കൂടി ഞാൻ പുറപ്പെടും. ഞങ്ങളും മടങ്ങിവരുന്നതു വരെ രാജ്യത്തെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം നിങ്ങളുടെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.”

ഈ നിശ്ചയം കേട്ടു സന്തോഷിച്ചു പൌരന്മാർ ഭരതനെ ശ്ലാഘിച്ചു പിരിഞ്ഞു പോയി. പിറേറന്നു ഭരതൻ യാത്രയായി, രാമനെച്ചെന്നു കണ്ടു. ദശരഥന്റെ മരണം കേട്ടു രാമലക്ഷ്മണന്മാർ ശോകത്താൽ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു. അമ്മമാർ ചെയ്തു ആശ്വാസനത്താൽ ബോധം വന്ന ഉടനെ നദിയിൽ കുളിച്ചു പിതൃക്രിയ തുടങ്ങി.

പിന്നെ ഭരതൻ താൻ വന്ന കാഴ്ചം രാമനെ അറിയിച്ചു, രാജ്യം അംഗീകരിച്ചു ഭരിപ്പാൻ അപേക്ഷിച്ചു. രാമൻ അനുകൂ

ലിച്ഛില്ല. “പരലോകത്തു ചെന്ന താതന്നു വിപ്ലവരാതിരിപ്പാൻ നാം ധർമ്മത്തെ വിധിപ്രകാരം നടത്തണം. ഇപ്പോൾ താതാജായയെ ഭക്തിവിശ്വാസത്തോടു കൂടി നടത്തണം. ഭരതനേരയും പെരുന്തടേയും ഇഷ്ടപ്രകാരം ഞാൻ രാജാവായാൽ എന്റെ അപരാധം രണ്ടാകും :—പതിനാലുവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പായി കാടുവിട്ടു നാട്ടിൽ വന്ന കുറ്റം ഒന്ന്; പതിനാലു സംവത്സരം ഭരതൻ രാജ്യം ഭരിക്കേണമെന്നു പിതാവു ചെയ്ത നിശ്ചയം മുടക്കിയ കുറ്റം രണ്ട്; ഇവയെ ഞാൻ ചെയ്യുന്നതല്ല. ഭരതൻ രാജാവായാൽ പിതാവിന്റെ ആജായയെ നടത്തിയ പുണ്യവും പ്രജകളെ ധർമ്മപ്രകാരം സംരക്ഷിച്ച സുതൃപും കോസലരാജ്യത്തെ സ്വാധീനത്തിൽ വെച്ചു കീഴ്ത്തിയും കിട്ടും. അതു കൊണ്ടു ഞാൻ മടങ്ങി വരുന്നതു വരെ രാജ്യം ഭരിച്ചു കൊൾക.”

രാമന്റെ ഈ സ്ഥിരനിശ്ചയം കേട്ടു ഭരതൻ രാജ്യം ഭരിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞു, അതിനെ രക്ഷിപ്പാൻ ഒരു വിധം സമ്മതിച്ചു. “അങ്ങയുടെ പ്രതിനിധിയായി പതിനാലു കൊല്ലം ഞാൻ രാജ്യഭാരം ചെയ്യാം. പതിനാലു കൊല്ലം അവസാനിച്ച പിറ്റേന്നു പ്രഭാതത്തിങ്കൽ ജ്യേഷ്ഠൻ അയോധ്യയിൽ എത്തിക്കണ്ടില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഞാൻ രാജ്യം ഭരിക്കില്ല. ഉച്ചക്കു മുമ്പായി ദേഹശൗഹൃദം ചെയ്യും. ഇതു സമ്മതമാണെങ്കിൽ തൃപ്യാദികൾക്കും എനിക്കു തരേണം. അവയെ അങ്ങയുടെ പ്രതിനിധിയായി സിംഹാസനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ചെയ്യും. രാജാഹ്മായ അയോധ്യയെ വിട്ടു ഞാൻ നന്ദിഗ്രാമത്തിൽ താമസിക്കും. ജടയും വല്ലലവും ധരിച്ച് ആരണ്യകവൃത്തിയോടെ ജീവിച്ചു ജ്യേഷ്ഠന്റെ ആഗമനം കാത്തു കൊണ്ടിരിക്കും” എന്നു ഭരതൻ ബോധിപ്പിച്ചു.

ഭരതന്റെ ദ്രവഭക്തി അറിഞ്ഞു ശ്രീരാമൻ അതുനന്ദം സന്തോഷിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രീതിപൂർവ്വം ആലിംഗനം ചെയ്തു്; ആശ്വസിപ്പിച്ചു പാദുകങ്ങളും കൊടുത്തു യാത്രയാക്കി. ഭരതൻ പാദുകങ്ങളെ തലയിൽ വെച്ചു് ഒരു മഹാരാജാവിന്നു യോഗ്യമായ ആദരവോടും ആഡംബരത്തോടും അവയെ രഥത്തിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോയി അയോധ്യയിലേ സിംഹാസനത്തിൽ വെച്ചു് അവ ശ്രീരാമൻ തന്നെ എന്നു കരുതിപ്പോന്നു. ഭരതൻ ശ്രീരാമന്റെ പേരിൽ ഭക്തി വിശ്വാസത്തോടു കൂടി രാജകാര്യങ്ങളും ന്യായമായി നടത്തിയെങ്കിലും രാജഭോഗങ്ങളും ഒന്നും അനുഭവിച്ചില്ല. ജ്യേഷ്ഠന്റെ സുഖം തന്റെ സുഖം; ജ്യേഷ്ഠന്റെ ദുഃഖം തന്റെ ദുഃഖം എന്ന അദ്വൈതഭാവത്തെ ഭരതൻ പ്രതൃഷ്ണമായി ലോകത്തിലേ എല്ലാജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരേയും ഉപദേശിച്ചു. ഭരതനെപ്പോലെ ഗുണവാണം സ്വാർഥത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചവനും ആയ ഒരു സഹോദരനെ ലോകത്തിലേ മറ്റൊരു രാജ്യത്തിൽ നിങ്ങളും കാണുമോ?

ഭരതനും അനുയായിമാരായി വന്ന എല്ലാവരും അയോധ്യയിലേക്കു തിരിച്ചു പോയ ശേഷം രാമനും സീതയും ലക്ഷ്മണനും യാത്ര തുടങ്ങി, പല പല അടവികളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലങ്ങളും കഴിഞ്ഞു പോയി.

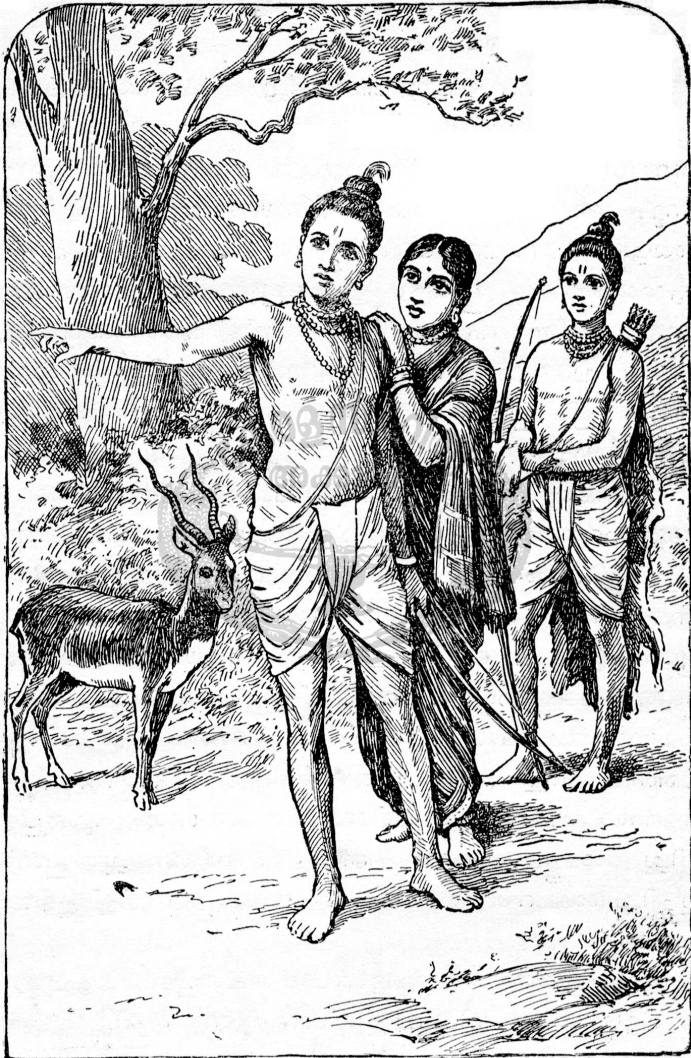

ഉന്നാമദ്വ്യായം.

സീതാപഹരണം.

വനത്തിൽ വളരെ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി സീത ദുഃഖിച്ചുവോ? ഈ വിധം കഷ്ടമേ വരുത്തിയതു ഭർത്താവാണ് നന്നിന്റെ സീത അദ്ദേഹത്തോടു കോപിച്ചുവോ? അവൾ ദുഃഖിക്കുകയോ കോപിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ തന്റെ കഷ്ടങ്ങളെ മിണ്ടാതെ സഹിച്ചു. തന്റെ സങ്കടങ്ങൾ അറിഞ്ഞാൽ ഭർത്താവിന്റെ മനസ്സു വെന്തുരുകും എന്ന് ഓർത്തു തന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളെ നിസ്സാരങ്ങളാക്കി തന്റെ പ്രാണനാഥന്റെ സുഖസന്തോഷങ്ങൾക്കായി കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു. ചിലപ്പോൾ നമുക്കു നേരിടുന്ന ശോകങ്ങൾ ഈശ്വരൻ അയക്കുന്നതാണ്. നമ്മുടെ പരമസുഹൃത്തായ ജഗദീശൻ നമുക്കു ഗുണമല്ലാതെ ദോഷം ചെയ്യുകയില്ല. നമ്മെ പരിശുദ്ധ്യർക്കാൻ ആപത്തുകൾ നേരിടുന്നു എന്നു വിശ്വസിച്ചു, അവയെക്കുറിച്ചു പിറുപിറുക്കരുത്. പിറുപിറുത്തു സങ്കടപ്പെടുന്നവർ ഈശ്വരന്നു വിവേകമില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇതുപാപം സുഖം അനുഭവിക്കുന്ന സന്തോഷത്തോടും സ്ഥിരതയോടും കൂടി തന്നെ കഷ്ടങ്ങളേയും സഹിക്കണം. ഈ പരമാർത്ഥം സീതക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. സീത നീണ്ട മലകൾ കയറിയിറങ്ങുകയും താഴ്വരകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു വിശ്രമിക്കുകയും അവിടവിടെ കിട്ടുന്ന ആഹാരം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സഞ്ചാരങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ വേദങ്ങളെ വക വെക്കാതെ സീത രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ സഹായിച്ചു, തന്റെ പ്രസന്നതയാൽ അവരുടെ സങ്കടങ്ങളെ

കഴിച്ചു കളഞ്ഞു. എന്നിട്ടും പരാനുള്ള കഷ്ടങ്ങളെ അവർ അപ്പോൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

സീതയുടെ സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ച് രാക്ഷസരാജാവായ രാവണൻ അറിവു കിട്ടിട്ടു സീതയെക്കുട്ടു കൊണ്ടു പോവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. തന്റെ ബന്ധുവായ മാരിചനെച്ചെന്നു കണ്ടു, ഒരു പൊന്നാനായി സീതയുടെ മുമ്പിൽ ആടാൻ അയച്ചു. മനോഹരമായ വസ്തുക്കളെക്കണ്ടാൽ കൈവശം ആക്കാൻ മിക്ക സ്ത്രീകളും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു സാധാരണമല്ലോ. സീത പൊന്നാനിനെക്കണ്ടിട്ടു അതിനെപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു വരേണമെന്നു ശ്രീരാമനോടു പ്രാർഥിച്ചു. രാമൻ അതിനെപ്പിടിച്ചാനായി നടന്നു നടന്നു വളരെ അകലെ എത്തിപ്പോയി.

മൃഗത്തെപ്പിടിച്ചാൻ പോകുമ്പോൾ രാമൻ സീതയെ ലക്ഷ്മണനെ ഭരമേപ്പിച്ചു അവളെ വിട്ടു പോകരുതെന്നു ശാസിച്ചിരുന്നു. ഇവർ രാമന്റെ വരവു കാത്തു വളരെ നേരം നിന്നു. രാമൻ വരാൻ വൈകിയതു കൊണ്ടു സീത പ്രസന്നിച്ചു. വളരെ ദൂരത്തു നിന്നു, “അയ്യോ സീതേ, അയ്യോ ലക്ഷ്മണാ,” എന്നു മുറവിളി അവർ കേട്ടു. അതു രാമന്റെ സ്വരമായി അവർക്കു തോന്നിയെങ്കിലും വാസു, വത്തിൽ അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധ്വനിയായിരുന്നില്ല. രാമന്റെ ബാണമേറ്റു മരിക്കാറായ മായാമൃഗം പുറപ്പെട്ടു വിച്ചു ശബ്ദമായിരുന്നു അതു. സീതയെച്ചുതിപ്പാൻ ഇച്ഛിച്ചു രാക്ഷസനായ മാരിചൻ ഇങ്ങനെ മുറവിളി കൂട്ടിയതാണ്.

ഈ ആർത്തനാദം കേട്ടു സീത ഭയപ്പെട്ടു. ആപത്തു നേരിട്ടിട്ടു രാമൻ നില വിളിക്കയാണെന്നു ശങ്കിച്ചു സീത ഭക്താവിനെച്ചെന്നു സേവിപ്പാൻ ലക്ഷ്മണനോടു പറഞ്ഞു.

രാമനെക്കൊല്ലാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ലെന്നു ലക്ഷ്മണൻ
ദൃഢമായി അറിയിച്ചു. സീത വിശ്വസിച്ചില്ല. ആ സ്രീ
കരഞ്ഞു കോപപരവശയായി ഓരോന്നു പറഞ്ഞു. ലക്ഷ്മ
ണൻ പോകാത്തതു കണ്ടു സീത സതും ചെയ്തു :—“ഇനി
ഉടനെ പോകാത്ത പക്ഷം ഞാൻ ദേഹത്താഗം ചെയ്യും.”

ഈ ദുസ്സഹവാക്കു കേട്ടു ലക്ഷ്മണൻ പരിഭ്രമിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠ
ന്റെ ആജ്ഞ പ്രകാരം ആശ്രമം വിട്ടു പോയ്ക്കൂടാ. സീതയുടെ
ദുഃഖാക്ഷയം കേട്ടുകൊണ്ടു് ഇരുന്നു കൂടാ. ഇനി വേറൊരു
നിവൃത്തിയും ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞു ലക്ഷ്മണൻ രാമനെ അന്വേ
ഷിച്ചു കാട്ടിൽ പോയി.

സീത ചെയ്തതു വലിയ തെറ്റു തന്നെ എന്നു നിങ്ങളും
സമ്മതിക്കും. ഒന്നാമതു മാനിനെ ആവശ്യപ്പെടേണ്ടിയിരു
ന്നില്ല. രണ്ടാമതു വീരപുരുഷനായ ഭർത്താവിന്റെ രക്ഷ
യെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. മൂന്നാമതു ഭർത്താ
വിന്റെ കല്പന പ്രകാരം തന്നെക്കാത്തു നിന്ന ലക്ഷ്മണനെ
സമീപം നിൽക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഭർത്താവിനു്
അപായം നേരിടുമെന്ന ശങ്കയാൽ പരവശയായ ആ സാധു
സ്രീക്കു് ആലോചിച്ചാൻ അവസരം കിട്ടിയിരുന്നില്ല.
ഈ ആലോചനക്കുറവിനാൽ എത്ര കുറിയായ ശിക്ഷയാണു
സീത അനുഭവിച്ചതെന്നു ശേഷം കഥയിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ
അറിയും.

ലക്ഷ്മണൻ പോയപ്പോൾ സന്യാസിവേഷം
ധരിച്ചു് ഒരാൾ സീതയുടെ സമീപം ചെന്നു സംസാരിച്ചു
തുടങ്ങി. സീത ആദരവോടു കൂടി സംസാരിച്ചു. ഇങ്ങനെ
തമ്മിൽ കുറെ സല്ലാപം കഴിഞ്ഞ ശേഷം സന്യാസി
മയ്യാദ വിട്ടു പറവാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ കപടവേഷം വെ
ടിഞ്ഞു, അവൻ സാക്ഷാൽ രാവണനായിന്നു. പത്തു

തലയും ഇരുപതു കൈയും പവ്വതം പോലെയുള്ള വണ്ണവും ഉള്ള ഈ ദുഷ്ടരാക്ഷസനെക്കണ്ടു സീത പേടിച്ചുവോ? ഇല്ല. തന്റെ ആലോചനക്കുറവിന്റെ ഫലം അവൾക്കു ബോധ്യമായി. ലക്ഷ്മണനെ അയച്ചു തിരിച്ചുപോയി. എന്നിട്ടും അവൾ നിർഭയമായി ദേവന്മാരെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. തന്നെ തൊടരുതെന്നും തൊട്ടു പോയാൽ തൽക്ഷണം മരിക്കുമെന്നും അവൾ രാവണനോടു പറഞ്ഞു.

സീത പറഞ്ഞതു സത്യമാണെന്നു രാവണനും അറിഞ്ഞിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ ഈശ്വരൻ പതിവുതമാർക്കു വലിയ ശക്തി നല്കിയിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു രാവണൻ സീതയെത്തൊട്ടില്ല. സീത നിന്ന സ്ഥലം കിട്ടിച്ചെടുത്തു അതിനെ അവളോടു കൂടി തേരിൽ വെച്ചു കൊണ്ടു പോയി. വഴിയിൽ സീത ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു വൃക്ഷങ്ങളോടും പക്ഷികളോടും തന്റെ സങ്കടം അറിയിച്ചു. തന്നെ അപഹരിച്ചു കൊണ്ടുപോയ ദിക്കേതെന്നു രാമനെ അറിയിപ്പാൻ അവൾ യാചിച്ചു. കഴുകുട്ടുടെ രാജാവായ ജടായു ഈ വിലാപം കേട്ടു ഇറങ്ങി വന്നു രാവണനോടു യുദ്ധം ചെയ്തു. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിൽ ജടായു തോറ്റു മരിക്കുകയായി. അതിൽ പിന്നെ രാവണൻ സീതയെ തന്റെ ലങ്കാരാജ്യമെന്ന ദ്വീപിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി.

അവിടെ എത്തിയ ശേഷം രാവണൻ തന്നെ ഭർത്താവായി കൈക്കൊള്ളണം എന്നു പ്രാർഥിച്ചു സീതയെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു. അവളെ വീണ്ടു കൊൾവാൻ രാമൻ അവിടെ ഒരു കാലത്തും വരികയില്ല എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. തന്റെ ഭായ്യയായിരിപ്പാൻ സമ്മതിക്കാത്ത പക്ഷം താൻ അവളെ ശിക്ഷിക്കുമെന്ന് അവൻ ഭീഷണി കൂട്ടി. തന്റെ ഭായ്യയാൽ നിശ്ചയമായും അവളെ പട്ടമഹിഷിയും ത്രിഭുവനേശ്വരനും

രിയും ആക്കും എന്നു തന്റെ സംപത്തിന്റെ മഹിമ കാണിച്ചു മോഹിപ്പിച്ചാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നിട്ടും സീതയുടെ പാതിപ്രതുത്തിന്നു് ഇളക്കം വരുത്താൻ സാധിച്ചില്ല. പ്രിയകുട്ടികളേ, ഈ വിഷയത്തിൽ ആകുന്നു നിങ്ങൾ സീതയെ അനുസരിച്ചു നടക്കേണ്ടതു്.

സീത രാവണനോടു യെയ്യപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു :—“ദുഷ്ടാത്മാവേ, നിന്റെ ദുരുപദേശങ്ങളെ ഞാൻ കേട്ടു നടക്കുമെന്നു നീ കരുതുന്നുവോ? മഹാശയനായ ശ്രീരാമന്റെ അർപ്പാഗം ആണു ഞാൻ. എനിക്ക് അവരിലുള്ള പ്രേമഭക്തിക്കു ഭംഗം വരുത്തുവാൻ വ്യഥാ മോഹിക്കേണ്ടോ. നിന്റെ ഉപദ്രവങ്ങളേയും പീഡകളേയും ഞാൻ പുല്ലോളം കൂട്ടാക്കുന്നതല്ല. എന്നെന്നെതൊടാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം നിണക്കുണ്ടോ? നിന്റെ ആയുധങ്ങൾക്കുണ്ടോ എന്നെക്കൊല്ലാൻ ശക്തി? ശ്രീരാമൻ വന്നു എന്നു രക്ഷിക്കും തിരിച്ചു, എന്ന് എനിക്ക് പൂർണ്ണവിശ്വാസം ഉണ്ടു്. അവർ വരുന്നതു വരെ ഞാൻ ജീവധാരണം ചെയ്യുന്നതാണു്. നിണക്കു് ഇനി എന്താണു് ആവശ്യം അതു ചെയ്യോളൂ.”

ഇതു കേട്ടു കയർത്ത രാവണൻ അഗ്നിയപ്പോലെ പ്രജലിച്ചു. എന്നാൽ സീതയെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ അവന്നു സാധിച്ചില്ല. അവളെ രാക്ഷസിമാരുടെ വശം ഏല്പിച്ചു, പേടിപ്പിച്ചു തന്റെ വശമാക്കാൻ നോക്കണമെന്നു് അവരോടു കല്പിച്ചു, രാവണൻ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി.

നാലാമദ്ധ്യായം.

രാമൻ സീതയെ വീണ്ടുകൊണ്ടത്.

രാമൻ മാരിചനെക്കൊന്നു തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ വഴി
കുൽ ലക്ഷ്മണനെക്കണ്ടു് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. സീതയുടെ കഠിന
വാക്കുകൾ കേൾപ്പാൻ കഴിയാതെ രാൻ ജ്യേഷ്ഠനെ അന്വേ
ഷിച്ചു വന്നുവെന്നു ലക്ഷ്മണൻ അറിയിച്ചു. ഇരുവരും
സീതയെത്തിരഞ്ഞു പണ്ണിശാലയിൽ ചെന്നു; അവിടെ
സീതയെക്കണ്ടില്ല. അവളെ അന്വേഷിച്ചു കാട്ടിൽ സഞ്ചി
രിക്കുമ്പോൾ അവർ മരിക്കാറായ ഗൃധ്രരാജനെ
ക്കണ്ടു. രാവണൻ സീതയെക്കൂട്ടു കൊണ്ടു പോയി എന്നു
ജടായു പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവർ യാത്ര തുടന്നു പോക
മ്പോൾ ഒരു സ്നേഹിതനെക്കണ്ടു. വാനരരാജാവായ
സുഗ്രീവന്റെ സഹായത്താൽ സീതയെ വീണ്ടു കിട്ടുമെ
ന്നു് അവൻ പറഞ്ഞു. അതിനാൽ രാമൻ സുഗ്രീവനെ
ചെന്നു കണ്ടു സഖ്യം ചെയ്തു.

ശ്രീരാമൻ ഹനുമാനെ വിളിച്ചു തന്റെ പേർ കൊത്തിയ
മോതിരം അവന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു്, അതിനെ
സീതക്കു കൊടുപ്പാൻ പറഞ്ഞു. ഹനുമാൻ ഇന്ത്യക്കും
ലക്ഷക്കും മദ്ധ്യേയുള്ള സമുദ്രം കടന്നു ലക്ഷയിൽ പോയി. ഹനു
മാൻ രാവണന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു സീതയെ
അന്വേഷിച്ചു കണ്ടില്ല. ഭാഗ്യവശാൽ രാവണന്റെ
പുഷ്പാവിൽ ചെന്നു. അശോകവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ
പ്രസന്നിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സീതയെക്കണ്ടു. ഹനുമാൻ
ചെറിയ ഒരു പൂച്ചയോളം വലിപ്പമുള്ള ശരീരം ധരിച്ചു് ആ

വൃക്ഷത്തിന്മേൽ ഇരുന്ന രാമകുമാ മധുരമായിക്കേൾപ്പിച്ചു-
സീത രാജ ഉയർത്തി മരത്തിന്മേൽ നോക്കിയപ്പോൾ ഹനു

മാൻ സീതയെ നമസ്കരിച്ചു താൻ രാമദൂതൻ ആകുന്നു എന്ന് അറിയിച്ചു മോതിരം കൊടുത്തു. സീത മോതിരം കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു, ഉടനെ ലങ്കയിൽ വന്നു തന്നെ രക്ഷിക്കേണമെന്നു രാമനോടു പറവാൻ അപേക്ഷിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ ആശ്വാസത്തിനും വിശ്വാസത്തിനും വേണ്ടി താൻ തലയിൽ ധരിച്ച ചൂഡാമണി ഹനുമാന്നു കൊടുത്തു.

ഹനുമാൻ ബോധിപ്പിച്ച വിവരമറിഞ്ഞു രാമൻ സന്തോഷിച്ചു. വാനരന്മാർ സമുദ്രത്തിൽ ചിറ കെട്ടി. സൈന്യങ്ങളോടു കൂടി രാമൻ അതിച്ചൂടെ ലങ്കയിൽ എത്തി, ഭയങ്കരമായ യുദ്ധം തുടങ്ങി. പട സമുദ്രം പോലെ ഗർജ്ജിച്ചു. വാനരന്മാർക്കു യുദ്ധത്തിന്നു സ്ഥലം കിട്ടിയപ്പോൾ അവർ രാക്ഷസന്മാരെ ഓടിച്ചു. ഒടുവിൽ ശ്രീരാമൻ രാവണനെ പടിച്ചു. തന്നിമിത്തം ലോകത്തെങ്ങും ശാന്തിയും സന്തോഷവും ഉണ്ടായി. ആനന്ദപരവശരായ ദേവർ ആടുകയും പാടുകയും പൂജിക്കുകയും വർഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ദിക്കുകൾ ശ്രീരാമന്റെ സ്മൃതികൾ കൊണ്ടു മുഴങ്ങി. ശ്രീരാമന്നു സീതയിൽ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവളെത്തിരികെ ഭായ്യയായി സ്വീകരിപ്പാൻ ശക്തിയുണ്ടായില്ല. രാമൻ പറഞ്ഞു:—“ഭവതിയെ രാക്ഷസനിൽ നിന്നു താൻ രക്ഷിച്ചു. അന്യഗൃഹത്തിൽ ഇത്ര കാലം താമസിച്ചതു കൊണ്ടു ഭവതിയെ എനിക്കു സ്വീകരിച്ചു കൂടാ. ഈ വാക്കു പറയുന്നതു സങ്കടമാണു ; പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല.”

ഈ ക്രൂരവാക്കുകൾ കേട്ടു സീതയുടെ ഹൃദയം പുണ്ണായി. വേദനയാൽ സീത മരിക്കാറായി. മരിക്കുന്നതായാലും തന്റെ നേരു മുഴുവനും അറിയിച്ചു മരിക്കാവൂ എന്ന് ഉറച്ചു സീത ചെയ്യുത്തോടു കൂടി പറഞ്ഞു:—“എന്റെ

പ്രാണനാഥൻ കല്പിക്കും പോലെ ജീവിക്കുകയോ മരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് എന്റെ ധർമ്മം തന്നെ. ഇപ്പോൾ എന്നെ തള്ളിക്കളവാൻ ആണു ഭാവം. അത് എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സന്തോഷത്തിനുള്ള കാരണം ആകയാൽ അതു പ്രകാരം നടന്ന് അങ്ങയെ പ്രസാദിപ്പിച്ചാൻ ഞാൻ ഭയക്കും തന്നെ. എനിക്കു ദുഃഖം ഇല്ലെന്ന് എന്റെ ശീലം നിശ്ചയമുള്ള ഭർത്താവിനോടു പറയേണമെന്നില്ല. എന്നാൽ എന്റെ നിർവ്യാജമായ ദുഃഖത്തിന്റെ ബീജം അങ്ങുണ്ട് എന്നിൽ ആരോപിച്ചു ദോഷമാണ്. പതിവേവരയായ എന്നെക്കുറിച്ചുടുത്തുവാൻ ന്യായമില്ല എന്നു ധർമ്മജനനായ അങ്ങയെ ഞാൻ പഠിപ്പിക്കുകയല്ല; സ്മരിപ്പിക്കുകയാണു. ഈ നിശ്ചയം ഹനുമാനെക്കൊണ്ട് എന്നെ മുമ്പു തന്നെ അറിയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ രാവണനു ഭക്ഷണമായ്കിൻ സേതുബന്ധം യുദ്ധം മുതലായ പരിശ്രമങ്ങൾക്കു കാരണമായുപിരിക്കുകയല്ലായിരുന്നു. ഞാൻ അങ്ങയെ വിട്ടു ഭ്രമഭ്രമത്തായപ്പോൾ എന്റെ സ്നേഹശൃംഖല അങ്ങയെ വലിച്ചു കൊണ്ടു വന്ന് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പാപ്പിച്ചു ത് അങ്ങേക്കു നിശ്ചയമില്ലേ? അന്നും, പാനം, നിരൂ എന്നിവയില്ലാതെ ജന്തുക്കൾക്കു ജീവിക്കു വയ്യാ. ഇവയിൽ ഒന്നിനെക്കൊണ്ടു സംപാദിച്ചാൻ ശ്രമിച്ചാൽ എന്റെ ഹൃദയം വിട്ട് അങ്ങുനു പോയ്ക്കുളയും എന്നു ഭയത്താൽ ഞാൻ പാറാവായിന്നു. അങ്ങുനു ശ്രുതുഹൃദയനായ്കിന്നിരിക്കുന്നു എന്നു ഹനുമാൻ പറഞ്ഞതു ഞാൻ യഥാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. കാരണം അങ്ങു് എപ്പോഴും എന്റെ നിർമ്മല ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുകയായിരുന്നു. ഇത്ര വലുതായ പ്രേമാനുബന്ധം അങ്ങുണ്ട് അറുത്തു കളവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എനിക്കു് ഇനി ജീവിച്ചു ഫലമില്ല.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു സീത ഒരു ചിതയുണ്ടാക്കി. അഗ്നി ഭഗവാനെത്തൊഴുതു ധ്യാനിച്ചു :—“സംവത്സരങ്ങളേയും പവിത്രമാക്കുന്ന ഭഗവാനേ, എന്റെ ചാരിത്രശുദ്ധിയെ പ്രതൃഷ്ഠമാക്കി എന്നെ അപവാദത്തിൽ നിന്നു കാത്തുകൊള്ളണമേ” എന്നു പറഞ്ഞു ചിതയെ വലം വെച്ച് അഗ്നിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ശ്രീരാമന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു ധാര മുറിയായെ ഒഴുകുന്ന അശ്രുക്കൾ ചിതാഗ്നിയെ കെടുത്തുകൂടും എന്നു തോന്നി.

ഈ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ ബ്രഹ്മാദിദേവന്മാർ ലങ്കയിൽ പ്രത്യക്ഷരായി. ബ്രഹ്മാവു പറഞ്ഞു—“രാമഭദ്രാ, സീത അഗ്നിയെപ്പോലെ നിശ്ചലപവിത്രയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ആ ദേവിയെ അംഗീകരിക്ക. ഇനിയും ഒരു വിശേഷസംഗതി കേൾപ്പിക്കാം. അതു് അങ്ങേക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. അങ്ങേന്നു സാക്ഷാൽ വിഷ്ണുഭഗവാനും സീത സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്മീദേവിയും ആണല്ലോ. ദേവന്മാരുടെ കാര്യം നിവ്ഹിപ്പാൻ ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചു് അങ്ങേന്നു രാവണനെ വധിച്ചു അവതാരകാര്യം അവസാനിപ്പിച്ചു. അങ്ങയുടെ ഭൂതരായ ഞങ്ങളുടെ പരമാനന്ദമായി. സീതാദേവിയോടു കൂടി അയോധ്യയിൽ തിരിച്ചു പോയി ലോകത്തിൽ ധർമ്മം സ്ഥാപിച്ചു, സൃഷ്ടി വംശകീർത്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു ശ്രീവൈകുണ്ഠത്തിൽ മടങ്ങിപ്പോവുക.”

ബ്രഹ്മദേവന്റെ ഭാഷണം തീരുന്നതിന്നു മുമ്പു തേജഃസ്വരൂപിയായ അഗ്നി സീതയോടു കൂടി വന്നു, ശ്രീരാമനോടു പറഞ്ഞു :—“രാമഭദ്രാ, പവിത്രയായ ഈ സാധ്യിയെ സ്വീകരിച്ചു കൊൾക. അവളുടെ ധർമ്മസാക്ഷിയായ ഞാൻ തന്നെ അവളെ അങ്ങേക്കു ഭരം ഏല്പിച്ചു തരുന്നു.”

അപ്പോൾ ശ്രീരാമൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ സീതയെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് എല്ലാവരും വിചാരിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ വിശ്വസിച്ചാൻ ഇടയില്ല. ഈ ദേവി പവിത്രയാണെന്ന് എനിക്ക് അറിയാം. മേലാലും ഇത്ര തന്നെ ശുദ്ധിയുള്ള ചാരിത്രത്തോടു കൂടി തന്നെ ഇരിക്കും നിശ്ചയം. അഗ്നിസാക്ഷികമായി അവളുടെ പാതിപ്രത്യം തെളിയിക്കേണ്ടതു് എന്റെ ഭാരമായിരുന്നു. അതു കാരണം ഞാൻ എന്റെ പ്രണേശ്വരിയെ അഗ്നിപ്രവേശത്തിനായി നിബന്ധിച്ചു. ഇപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും അവളുടെ നിദ്ദോഷത്വം സ്പഷ്ടമായി അറിയാം. സന്തോഷപൂർവ്വം ഞാൻ സീതയെ വീണ്ടും കൈക്കൊള്ളുന്നു.”

അതിൽ പിന്നെ ശ്രീരാമൻ രാവണന്റെ അനുജൻ വിഭീഷണനെ ലങ്കാരാജാവായി നിശ്ചയിച്ചു. വിഭീഷണൻ രാവണന്റെ അക്രമങ്ങളും അനീതിയും സഹിച്ചാൻ കഴിയാതെ രാമനെ ശരണം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. അവന്റെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവും അറിഞ്ഞു രാമൻ അവനെ ലങ്കാരാജ്യം കൊടുത്തു. ലങ്കയിലേ കായ്ക്കങ്ങളെല്ലാം തീച്ചപ്പെടുത്തിയ ശേഷം ശ്രീരാമനും സീതയും ലക്ഷ്മണനും രാക്ഷസ സൈന്യങ്ങളോടും വാനരസൈന്യങ്ങളോടുംകൂടി പുഷ്പകവിമാനം കയറി അയോദ്ധ്യയിൽ പതിനാലാം കൊല്ലം അവസാനിച്ച പിറ്റേന്നു രാവിലേ എത്തി. രാജ്യത്തിൽ പരമാനന്ദമായി. അധികം നാൾ കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ സീതയോടു കൂടി ശ്രീരാമനെ അഭിഷേകം ചെയ്തു എല്ലാവരും സുഖമായി ജീവിച്ചു.

അമ്മാം അച്ഛായം.

സീതാപരിത്യാഗം.

രാമൻ രാജ്യം ഭരിച്ചു തുടങ്ങിട്ട് അനേകം കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരു നാൾ രാമൻ തന്നെക്കുറിച്ച് അപകീർത്തി കേട്ടു വളരെ വേദിച്ചു. സീതയെക്കൊണ്ടുതന്നെ നിമിത്തം ജനങ്ങൾ രാമനെ നിന്ദിക്കുകയായിരുന്നു. “സീത നിന്ദിക്കുകയാൽ കൈക്കൊള്ളാം എന്നുദേവന്മാർ തന്നെ കല്പിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ ഞാൻ അവളെ സ്വീകരിച്ചതു നിമിത്തം എന്നെ ചീത്ത പറയുന്ന പ്രജകളെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നത് എന്റെ ധർമ്മം. അതിനാൽ എന്റെ സുഖം നശിച്ചു ഞാൻ ദുഃഖിക്കേണ്ടി വരും. ഈ സ്വർഗ്ഗത്തെ വക വെക്കാതെ പ്രജകളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുക തന്നെ. അവളുടെ പരിശുദ്ധിയിൽ ലേശം പോലും കളങ്കമില്ലെന്ന് എനിക്കു തീർച്ചയായി അറിയാം. ഇപ്പോൾ അവളെ ഞാൻ വിട്ടു കളഞ്ഞാൽ പ്രസന്നതാൽ എന്റെ നെഞ്ചു വെന്തുരുകിപ്പോകും. വിശേഷിച്ചു പ്രസവം അടുത്തുവല്ലോ. രാമചന്ദ്രനായ ഞാൻ ഈ ഗർഭിണിയെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ അവളുടെ ഹൃദയം പിടന്നു അവൾ പ്രസന്നസമുദ്രത്തിൽ ആണ്ടു പോകും. എന്നാലും എനിക്കു ധർമ്മം ഉപേക്ഷിച്ചു കൂടയല്ലോ.” ഇങ്ങനെ രാമൻ ഓരോന്നു വിചാരിച്ചു വലിയ സംശയത്തിൽ അകപ്പെട്ടു.

ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനെ വരുത്തി സ്വകാര്യം പറഞ്ഞു. --
 “നാളെ കാലത്തു സീതയെ രഥത്തിൽ കയറ്റി വന്നു

ത്തിൽ കൊണ്ടു പോയി വാല്മീകിയുടെ ആശ്രമത്തിന്നു സമീപത്തു് അവളെ വിട്ടു വാ.”

ലക്ഷ്മണന്റെ ഒരുമിച്ചു സീത കാട്ടിൽ പോയി. ഋഷി പത്നിമാരെക്കാണാൻ ദേവി ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. വാല്മീകിയുടെ പണ്ഡിതാലയം അരികെ എത്തിയപ്പോൾ ലക്ഷ്മണൻ ബോധിപ്പിച്ചു :—“ഇവിടെ ഭവതിയെ വിട്ടു ചെല്ലാനാണു ജ്യേഷ്ഠന്റെ കല്പന. ഭവതിയുടെ പാതിപ്രതും ജ്യേഷ്ഠന്നു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്. ദുഷ്ടന്മാരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേട്ടു ജ്യേഷ്ഠൻ ഈ ക്രൂരകർമ്മം ചെയ്യേണ്ടി വന്നു.”

ഭർത്താവിന്റെ ഈ ക്രൂരനിയോഗം കേട്ടു പ്രസന്നിച്ചു സീത ഇടിവാൾ തട്ടിയതു പോലെ പെട്ടെന്നു വീണു. ഈ കഷ്ടങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയാതെ ലക്ഷ്മണൻ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു ; അസഹ്യദുഃഖത്തിൽ ആണ്ടു പോയി. സീതക്കു ബോധം വന്നു ; ക്ഷീണം മാറി അവൾ നാലു പുറത്തും നോക്കി. ജനങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ആ കാട്ടു കണ്ടു് അവൾ ഒന്നു ഞെട്ടി. “അയ്യോ എന്റെ പ്രാണനാഥന്നു് എന്റെ ഹൃദയം അറിയാതെ പോയതല്ലേ വലിയ സങ്കടം ? എന്നിൽ പ്രീതി ഒട്ടുമില്ലാത്തതു പോലെ എന്നെ പ്രസവകാലത്തു് അയച്ചു തല്ലുകയോ കഷ്ടം ! പ്രസവശേഷം ശിശുവിനെ എടുത്തു് ആർ രക്ഷിക്കും ? രചുകലദേവതകളേ എന്റെ വൈതലിനെക്കാട്ടു ദുഃഖങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷിച്ചിൻ.” എന്നു വിലപിച്ചു ദുഃഖം നിമിത്തം ബോധം കെട്ടു നിലത്തു വീണു.

സീത ഒരു നല്ല കുചസ്രീയായിരുന്നു. അവൾക്കു വിവേകവും സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾക്കു സപാർശ്വമില്ലായിരുന്നു. തന്നെ ഇത്ര നിർദ്ദയമായി വിട്ടു കളവാൻ കാരണമെന്തെന്നു സീത കൂറെ ആലോചിച്ചു നോക്കി. “പ്രജകളുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം നടക്കുന്നതു രാജധർമ്മം

തന്നെ. പ്രജകൾ രാമഭായ്യ അസതിയെന്നു വിചാരിച്ചു. അതു കാരണം അവർ രാജാവിനേയും ഭൃത്യന്മാർ എന്നു വിചാരിക്കും. രാജാവു ഭൃത്യന്മാർ എന്നു വിചാരത്താൽ ജനങ്ങളും ഭൃത്യന്മാരും. രാജാവു ചെയ്തതു പ്രജകളും ചെയ്യും. ഈ സംഗതികളിൽ നിന്നു രാമന്റെ കർത്തവ്യം വെളിവാമായി. ഭായ്യയും ഭർത്താവും ഒരു ജീവൻ ആകയാൽ രാമൻ തന്റെ സ്വപാർശ്വമോ ഭായ്യയുടെ ഹിതമോ വിചാരിക്കരുത്. ഭായ്യ സഹായമ്ചാരിണിയാണു്. ഭർത്താവിന്റെ ഗതി തന്നെ ഭായ്യക്കും. ഭായ്യയെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഭർത്താവു തന്നെത്താൻ ദ്രോഹിക്കുന്നു. രാമനു് എന്നിൽ അതിരറ്റ പ്രീതിയുള്ളതു കൊണ്ടു് ഈ വിധോഗം രാമന്നു ജീവന്മാരണം എന്ന് എനിക്കറിയാം.” ഇങ്ങനെ സീത ആശ്ചസിച്ചു. തന്റെ വിധോഗത്താൽ ഭർത്താവിനു് അപായം വരാതിരിപ്പാൻ ഭക്തിയോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഈ ആലോചനയുടെ ശേഷം സീതയ്ക്കു തന്റെ കർത്തവ്യം എന്തെന്നു ബോധിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു വിരോധമായി നടക്കരുത്. പിറുപിറുക്കുകയോ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു. സ്വസ്ഥമനസ്സോടെ ദുഃഖം സഹിക്കേണം. വിഷണ്ണമായ രാമപ്പുത്രനെ തന്റെ ശോകത്താൽ വേദനപ്പെടുത്തരുത്. വാല്മീകിമഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിന്നു സമീപം അയച്ചതു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പിതാവെന്ന പോലെ തന്നെ രക്ഷിക്കും എന്ന് സീത അറിഞ്ഞു. രാമന്റെ സ്നേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചു.

ശ്രീരാമനെ അറിയിപ്പാനായി ലക്ഷ്മണനോടു സീത ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “അങ്ങുന്ന് എന്നെക്കുറിച്ചു് അധികം പ്രസന്നിക്കരുതെ. പ്രജാരഞ്ജനം അങ്ങയുടെ കല

ധർമ്മം തന്നെ. ധർമ്മത്തെ രക്ഷിച്ചാൻ താതൻ അങ്ങയെ
 ക്കാട്ടിൽ അയച്ചു. അധർമ്മത്തെ പേടിച്ചു ധർമ്മം സ്ഥാപി-
 ക്കുന്ന അങ്ങയുടെ ദൈവ്യം ഓർത്ത് എന്റെ ദുഃഖം തന്നാ-
 ലേ ശമിച്ചു. എനിമുഖം കോപവും വെറുപ്പും ഒട്ടും ഇല്ല.
 ഇതു വരെ അനുഭവിച്ചു പോന്നു വന്ന സുഖവും പ്രേമവും
 ഓർത്തു ഞാൻ ആശ്വസിച്ച്, പുത്രനായി ജനിക്കുന്ന അങ്ങ-
 യുടെ ആത്മാവിനെ പോറ്റി വളർത്തുന്നതിൽ ശേഷിച്ച
 കാര്യം കഴിച്ചു നമുക്കു സംയോഗത്തെ പ്രാർഥിച്ചു കൊള്ളുന്നു.
 പ്രിയലക്ഷ്മണാ, എന്റെ ഈ സന്ദേശം ജ്യേഷ്ഠനെ അറി-
 യിച്ച് ആശ്വസിപ്പിക്ക. ജ്യേഷ്ഠൻ കടുപ്പം ചെയ്തുപോയി
 എന്നു വിചാരിച്ചു കോപിക്കാല്ല. അങ്ങയുടെ പ്രസന്നം
 കലശലാകയാൽ പ്രീതിയോടെ അങ്ങയെ കാത്തുകൊൾക.
 നിന്റെ പ്രസന്നം സഹിച്ചാൻ നിന്നെ ജഗദീശൻ സഹാ-
 യിക്കുട്ടെ. സ്നേഹത്തോടെ ഞാൻ നിന്നെ ആശീർവദി-
 ക്കുന്നു. താമസിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോക.”

ലക്ഷ്മണൻ സീതയെ കാട്ടിൽ വിട്ടു തിരിച്ചു പോയി.
 വാഴ്ചി സീതയെ സ്വാഗതം ചെയ്തി ആശ്രമത്തിൽ കൂട്ടി
 കൊണ്ടു പോയി പാപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ചെറിയ ഒരു വള്ളി-
 കൂടിഞ്ഞിച്ചുണ്ടാക്കി; അതിൽ സീത ചെന്നു സൗഖ്യ-
 ത്തിൽ പാർത്തു. കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞ ശേഷം സീത പെറു,
 ഇരട്ടക്കുട്ടികൾ ജനിച്ചു. അവർ അപ്പകും ആരോഗ്യവും ഉള്ള
 വർ ആയിരുന്നു. പുത്രന്മാരുടെ മുഖങ്ങൾ കാണാൻ
 ഭർതാവു സമീപം ഇല്ലാത്തതിനാൽ സീത വിഷാദിച്ചു.
 നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ എന്നറിഞ്ഞ് അടങ്ങിയിരുന്നു. വാഴ്ചി
 കിയുടെ സഹായത്തോടു കൂടി സീത ശിശുക്കളെ സൂക്ഷിച്ചു
 വളർത്തി. മഹാക്ഷി ശിശുക്കൾക്കു കശൻ എന്നും ലവൻ
 എന്നും പേർ വിളിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരെ അനേകം വിഷ-

യങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടു. അമ്പും വില്ലും ഉപയോഗിച്ചാണു മൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടുവാനും യുദ്ധം ചെയ്യാനും അദ്ദേഹം അവരെപ്പഠിപ്പിച്ചു. രാമൻ ആണ് അവരുടെ പിതാവു എന്ന് അറിയിക്കാതെ അദ്ദേഹം അവരെ രാമായണം പഠിപ്പിച്ചു. അവർ അതു പഠിച്ചു പാടിക്കൊണ്ടു രസിച്ചു. രാമൻ മഹാപുരുഷൻ എന്ന് അറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ അവർ സ്നേഹിച്ചു. ധൈര്യം, സൗമ്യം, നീതി, ക്ഷമ, ദയ മുതലായ ഗുണങ്ങളുടെ ശോഭയാൽ അവർക്കു ജനനത്താൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അശകു വർദ്ധിച്ചു് അവർ പ്രിയദർശനന്മാരായി.

ഒരിക്കൽ രാമനും ലക്ഷ്മണനും നായാട്ടിനായി ആ കാട്ടിൽ വന്നു. അവർ കശനേയും ലവനേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു. അവർ രാമചരിതം പാടിത്തുടങ്ങി. തന്റെ ജീവചരിത്രം പാട്ടാക്കി ചുരുച്ചതിന്നെയാണ് ഇവർ പാടുന്നതെന്നു രാമൻ അറിഞ്ഞു സന്തോഷിച്ചു. കുട്ടികളോടു ഗുരുനാഥന്റെ പേർ എന്തെന്നു ചോദിച്ചു. അവർ വാല്മീകിയാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ രാമന്നു കായ്യസ്ഥിതി എടുപ്പം മനസ്സിലായി. ഈ ബാലന്മാർ തന്റെ പുത്രന്മാർ എന്നു തീർച്ചയാക്കി സന്തോഷിച്ചു. സീതയെച്ചെന്നു കണ്ടു താൻ ചെയ്ത അപകാരം ക്ഷമിച്ചാൻ രാമൻ യാചിച്ചു. “ആയ്തു പുത്രാ അങ്ങുന്നു കുററുക്കാരുനല്ലെന്ന് അറിയുന്ന എന്നോടു ക്ഷമയാചനം ചെയ്യുന്നതു കഠിന പ്രവൃത്തി തന്നെ. ഞാൻ നിദ്ദോഷയാണെന്ന് ഈ യാചന ഒന്നു കൊണ്ടു തന്നെ അങ്ങുന്നു സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്നിൽ അങ്ങയുടെ പ്രീതി ജപിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു കൊണ്ടു ഞാൻ ഇതു വരെ ജീവിച്ചു് ആയ്തുപുത്രന്റെ പ്രസന്നമായ മുഖം കാണാനുള്ള ഭാഗ്യം ഇന്നു സിദ്ധിച്ചു. എന്റെ ജനം സഫലമായി.

ഈ ജീവകാലത്തു തന്നെ എനിക്കു മോക്ഷത്തിലേ ആനന്ദം ലഭിച്ചു. പ്രിയഭർത്താവേ ജയിപ്പുക.”

ഇതു കേട്ടു സന്തോഷത്താൽ മതി മറന്ന രാമൻ സീതയോടു് അയ്യോധ്യയിൽ ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ചെല്ലുന്നത് ആലോചനക്കുവാകും എന്നു സീത കണ്ടു. പൌരന്മാർ തന്നെ പിന്നെയും ദുഷ്ടതയാണെന്നു കരുതി രാമനെക്കുറവ് പറയും എന്നു സീത അറിഞ്ഞു. ജനങ്ങളുടെ നിരാധാരമായ ഈ ഭരണപ്രായം അവൾക്ക് അസഹ്യം ആയിരുന്നു. സീത മനസ്സിൽ ഒരു ആലോചന ചെയ്തു വെച്ചു താൻ അയ്യോധ്യയിൽ വരുമെന്നു രാമനോടു പറഞ്ഞു.

ആലോചിച്ചു വെച്ച ദിവസം വന്നു. സീതയോടും കൂടെ വന്നുവരാനോടും കൂടി വാല്മീകി അയ്യോധ്യയിൽ പോയി. രാമൻ ഇവരെക്കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ സീത രാമന്റെ ഒന്നിച്ചു വസിപ്പാനല്ല ചെന്നത്. രാജഗൃഹത്തിൽ പൌരർ സീതയുടേയും പുത്രന്മാരുടേയും വരവുകാത്തു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

സീതയുടെ അമ്മ ഭദ്രദീദേവിയാണ്. സീതയെ ഉല്പാദിച്ചാലിൽ വെച്ചതു ഭദ്രദീദേവിയാണ്. ചാലിൽ കിടന്ന ശിശുവിനെ ജനകമഹാരാജാവു കണ്ടു തന്റെ മകളായി വളർത്തി. സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്ന ഭർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നു സീതാദേവി കൈകൂപ്പി തല താഴ്ത്തി ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ പ്രാർഥിച്ചു. “ധരതീദേവീ, എല്ലാ ഭാരങ്ങളേയും ക്ഷമയോടെ വഹിച്ചു പോകും രക്ഷിക്കുന്ന മാതാവേ, അങ്ങനാണല്ലോ എന്റെ അമ്മ. പാണിഗ്രഹണമുപുത്തം മുതൽ ഈ പുണ്യമുപുത്തം വരെയുള്ള ഈ ദീർഘകാലം ഭർത്താവായ ശ്രീരാമനെ ഞാൻ എന്റെ പരദേവതയാണെന്നു ഭക്തി

യോടും അദ്വൈതഭാവനയോടും കൂടി ഭജിച്ചു പോന്നു. എന്റെ ചാരിത്രശുദ്ധിയെത്തെയ്തിയിപ്പാൻ എന്നെ ഇവിടെ നിന്നു കൊണ്ടു പോവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.”

ഈ പ്രാർഥന അവസാനിച്ചപ്പോൾ ഒരു ആശ്രയം സംഭവിച്ചു. പെട്ടെന്നു തറയിൽ ഒരു ദ്വാരം ഉണ്ടായി: ഒരു മഹാനാഗത്തിന്റെ തലയിൽ വെച്ച ഒരു ദിവ്യസിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നു ഭൂമിദേവി പ്രതൃഷ്ഠയായി സഭാമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു. ഭൂമിദേവി കൈ നീട്ടി, “എന്റെ പ്രിയപുത്രി ഇങ്ങു വാ, അയ്യോധ്യാരാജ്യത്തിലേ ശാന്തി സൗഖ്യം ഐശ്വര്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു മത്തരായി ഈശ്വരവിചാരം ലേശ്മില്ലാതെ പരദൂഷണത്തിൽ രസിക്കുന്ന കൃതഘ്നരുടെ ഇടയിൽ നീ പാർക്കരുത്. കായ്മനോധം ഉണ്ടായിട്ടും നിന്റെ ഭർത്താവു ദുഷ്ടനെ ശിക്ഷിക്കാതെ പ്രാകൃതനൃപനെപ്പോലെ ഇവർ ചെയ്യു ദോഷത്തിന്നു പ്രിയപുത്രിയെയാണല്ലോ ശിക്ഷിച്ചത്. വ്യാജത്തിന്റെ ഏകാദശീപ്രതത്തിന്റേ ഉപദ്രവം ഒന്നും ചെയ്യാതെ പശുവാണു പാരണ! ഭർത്താവു ദുഷ്ടനെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതു ധർമ്മവിരോധമാകയാൽ ഭർത്താവിനെ വിട്ടു പോകുന്നതാണു സതീധർമ്മം. പ്രിയസീതേ ഇങ്ങു വാ.” എന്നു പറഞ്ഞു ഭൂമിദേവി മകളെ മുറുകിത്തഴുകി സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരുത്തി താനും ഇരുന്നു ക്ഷണത്തിൽ തിരോഭവിച്ചു.

സീതയെക്കാണാഞ്ഞു രാമൻ ദുഃഖത്തിൽ ആണ്ടു പോയി. എന്നാൽ ബ്രഹ്മാവു പിന്നെയും വന്നു വിഷാദിക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞു:—“അങ്ങുന്നു വിഷ്ണുഭഗവാൻ ആകയാൽ താമസം ഇല്ലാതെ ശ്രീവൈഷ്ണുത്വം ചെയ്യും. സീതചക്ഷുധാകയാൽ ആ ദേവിയും അവിടെ വന്നു ചേരും.”

ഇങ്ങനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു ബ്രഹ്മാവു സതുലോകത്തിലേക്കു പോയി. കാലക്രമത്തിൽ രാമനും അനുജന്മാരും വെകുണ്ണത്തിൽ പോയി.

എത്രയോ മഹിമയുള്ള വൈകുണ്ണം വിട്ടു ഭൂമിയിൽ ജനിക്കുന്നതു വിഷ്ണുവിന്നു ഒരു മഹാക്ലേശം തന്നെ. ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതു സ്വയമ്ഭം ആകയാൽ വിഷ്ണു ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചു. തനിക്കു ലോകത്തിൽ അതിരറ്റ കൃപയുള്ളതു കൊണ്ടു വിഷ്ണു കഷ്ടങ്ങളും എത്രയോ സഹിച്ചു ലോകകണ്ടകനായ രാവണനെ വധിച്ചു. എന്നാൽ രാമന്റെ അവതാരകായ്ക്കുള്ള നിവഹിക്കുന്നതിൽ സഹായിച്ചതു ആരായിരുന്നു? അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണപ്രിയയായ സീത തന്നെ. ഒരു നോക്കു കൊണ്ടു ജഗത്തിനെ ധന്വമാക്കുന്ന മഹാലക്ഷ്മി ശ്രീവൈകുണ്ണത്തിലേ പരമാനന്ദത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഭൂമിയിൽ ജനിച്ച് ഒരു പ്രാകൃതസ്രീയെ പോലെ കഷ്ടങ്ങളും സഹിച്ചു. രാവണൻ ചെയ്ത അപമാനങ്ങളേയും ഭീഷണികളേയും ഉപദ്രവങ്ങളേയും ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചുവല്ലോ. ഭർത്താവിനെ ധ്യാനിച്ച് അന്നപാനങ്ങളെ തൊടാതെ ശീതം, വാതം, ആതപം മുതലായ ദുഃഖങ്ങളെ അശോകവൃക്ഷത്തിൻ ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നു സഹിച്ചു കഷ്ടപ്പെട്ടില്ലേ. ഭർത്താവല്ലാതെ വേറെ പ്രീതിവസ്തു ഇല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു് ഈ വിധം ദുഃഖമാണു പരമാനന്ദം. അല്ലെങ്കിൽ കനൽ കോരി ആരാനും തലയിൽ ഇടുമോ?

തന്റെ ഭർത്താവിനെ സഹായിക്കുന്നതു ഭായ്യയുടെ ധർമ്മമാണു്. ഭായ്യ ഭർത്താവിന്റെ സുഹൃത്തായിരിക്കേണം. വിവാഹത്തിങ്കൽ ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ സഖ്യം നഖമാംസം പോലെ അഭേദ്യമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ ബ്രാഹ്മണകന്യാകുമാരെ സപ്തപദീ നടത്തുന്നു. ഏഴു അടി ഒന്നിച്ചു

നടന്നാൽ അച്ഛൻ സഖാക്കൾ ആയി എന്നതു വിന്ദുധർമ്മം. അതു കൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ സഖിത്വത്തിന്നു സാപുപദിനം എന്നു പേർ പറയും. ഈ വിഷയങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞിരുന്ന സീത തന്റെ ധർമ്മം പ്രശംസിക്കത്തക്ക വിധം അനുഷ്ഠിച്ചു. എല്ലാവരും അവരവരുടെ പ്രവൃത്തികളുടേതായൊക്കെയും കൃത്യമായും ചെയ്യണം. അതു ആയാസം കൂടിയതായിരിക്കാം. എന്നാലും ചെയ്യാതിരിക്കരുതു. ഈ ധർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ ഈശ്വരൻ നമ്മിൽ പ്രസാദിക്കും. ഈശ്വരൻ പ്രസാദിച്ചാൽ എന്താണ് അച്ഛൻ ?

പാഠകരെകൊണ്ടു പറഞ്ഞും എഴുത്തുകൊണ്ടു എഴുതിയും ചെയ്യേണ്ടുന്ന അർത്ഥസന്ദേശം.

1. രാമായണത്തെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കു എന്തിനാണ് താല്പര്യം? താല്പര്യം എന്താണ്? എന്തെല്ലാം കാരണങ്ങളാൽ താല്പര്യം എഴുതുക.
2. നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതും വിചാരിക്കുന്നതും എന്താണ്? (1) രാമന്റെ സഹായം എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നും. (2) രാമന്റെയും സീതയുടെയും വിവാഹം എങ്ങനെ സാധിച്ചു എന്നും ഉത്തരമുപയോഗിച്ച് വ്യക്തമാക്കുക.
3. ഭരതന്റെ ചരിതം സ്വന്തമാക്കുക കൊണ്ടു കഥിക്കുക.
4. രാമന്റെ സീതയെ ലങ്കയിലേക്കു കൊണ്ടു പോവാൻ എടുത്ത ഉപായങ്ങളെ വിവരിക്കുക.
5. ഹനുമാന്റെ പ്രവൃത്തികളെ ചുരുക്കിപ്പറയുക.
6. പട്ടാഭിഷേകം കഴിഞ്ഞുപോയ പാപന രാമൻ സീതയെ എന്തിനു കാട്ടിൽ അയച്ചു? രാമന്റെ പ്രവൃത്തി ന്യായം തന്നെ എന്നു സീത എങ്ങനെ കാണിച്ചു?
7. ലക്ഷ്മണന്റെ കഥയെ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽ പറയുക. ഭക്തന്റെ നീതി ലക്ഷ്മണന്റെ ഭക്തിയെ വിവരിച്ചു പറയുക. ആചാര്യരുടെയും സാഹസികരുടെയും ഉപദേശം.
8. കശലാപരുടെ കഥ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽ കഥിക്കുക.

സ ാ വി ത്രി.

സീതയെപ്പോലെ പ്രഖ്യാതിയുള്ള മറെറാരു സ്ത്രീരത്നം ആണു സാവിത്രി. സാവിത്രിയുടെ ചരിതം വളരെ മനോഹരം തന്നെ. അതിന്റെ ആദ്യഭാഗം വിഷാദകരം എങ്കിലും അന്തം വളരെ സുഖപ്രദം ആണ്.

പണ്ടു് ഇന്ത്യയിൽ അശ്വപതി എന്ന ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സദുപതന്തും ധീമാനും ആയിരുന്നു. പ്രജകളൊക്കെ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിച്ചു. എന്നാൽ മക്കൾ ഇല്ലായ്മയാൽ രാജാവിന്നു സന്തോഷം ഉണ്ടായില്ല. മക്കൾ ഉണ്ടാവാനായി സാവിത്രിദേവിയെ ആരാധിച്ചു. ദേവിയുടെ പ്രസാദത്തിനായി യാഗങ്ങൾ കഴിച്ചു. ഇങ്ങനെ വളരെ കാലം കഴിഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ ദേവി പ്രത്യക്ഷയായി ഒരു മകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട രാജാവിന്നു് ആശ്ചര്യം ഉണ്ടായി. പെൺകുട്ടിയായ് എന്തു പ്രയോജനം? തന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരനായി ഒരു മകൻ വേണം എന്നായിരുന്നു രാജാവു് ആശിച്ചിരുന്നതു. അപ്പോൾ രാജാവിന്റെ ഉള്ളിലേ വിചാരങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു ദേവി അരുൾ ചെയ്തു :—“അശ്വപതേ, വിഷാദിക്കരുതു്. ഈശ്വര ചിന്തം ആക്കുറിയാം. പുത്രി പുത്രനെപ്പോലെ ഗുണവതിയും സദുപതന്തയും ആകാമല്ലോ.”

ദേവി കല്പിച്ചതു പോലെ തന്നെ സംഭവിച്ചു. കുറെ മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു രാജായി ചെറു ഒരു മകൾ ജനിച്ചു. സാവിത്രിദേവി നല്കിയതു കൊണ്ടു ശിശുവിന്നു് അമ്പൽ സാവിത്രി എന്നു പേരിട്ടു. അവൾക്കു നല്ല ബുദ്ധിയും സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പല കാര്യങ്ങളേയും

പഠിച്ചു, സർവ്വോപരിയായ ഉത്തമസ്ത്രീയായി വളർന്നു. അവളുടെ സ്വഭാവം മനോഹരമാണ്. അമ്മയച്ഛനാറെ സ്നേഹിച്ച് അവർ പറയുന്നതു കേട്ടു നടന്നു. ഒരുത്തനോടും അവൾ നിർമ്മയ്യാദയായി പെരുമാറാറില്ല. ദീനരിൽ അവൾക്കു ദയ ഉണ്ടു്. തന്റെ സ്നേഹിതരുടെ സുഖം അധികമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. വല്ലവർക്കും ഒരു വാക്കു കൊടുത്താൽ അതിനെ അവൾ എപ്പോഴും സത്യമാക്കും. അവൾ ഒരിക്കലും അസത്യം പറക ഉണ്ടായില്ല. ധീരതയുള്ളതു കൊണ്ടു് അവൾ സ്വകൃതം വിശ്വസ്തതയോടെ നിവ്വഹിച്ചു. ഇങ്ങനെ വളർന്നു് അവൾ സുന്ദരിയും ഗുണവതിയും ആയ തരുണിയായിത്തീർന്നു.

ഇപ്പോൾ അവളുടെ വിവാഹകാലം അടുത്തു. യോഗ്യനായ ഒരു പുരുഷൻ അവളുടെ ഭർതാവായിരിക്കേണം എന്ന് ആശിച്ചു് അശ്വപതി അന്വേഷണം ചെയ്തു. രാജാവിന്നു വരനെക്കണ്ടു കിട്ടിയില്ല. അപ്പോൾ സാവിത്രി താൻ തന്നെ വരനെ അന്വേഷിപ്പാൻ താൽപര്യപ്പെടുന്നു എന്ന് അറിയിച്ചു. അവൾ ബുദ്ധിയുള്ള കന്യകയാകയാൽ യോഗ്യനായവനെപ്പിടിക്കാതെ തിരഞ്ഞെടുക്കും എന്നു രാജാവു അറിഞ്ഞു്, ഇഷ്ടമുള്ളവനെ വരിച്ചു കൊടുവാൻ അവളെ അനുവദിച്ചു.

ഇപ്പോഴാകട്ടെ ഭാരതീയകന്യകമാരെ ഇങ്ങനെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കാറില്ല. അവർ ഇഷ്ടമുള്ള പുരുഷനെ വരിക്കാറില്ല. അവരുടെ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാകാര്യങ്ങളും അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തും. ഈ വിധമായ ഭേദഗതിക്കു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടു്. അവയിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നിനെ പറയാം. ഭർതാവിനെത്തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ തക്ക വിവേകം മക്കൾക്കു് ഇല്ലല്ലോ.

ന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു നിശ്ചയം ഉണ്ടു്. അവർ അസൽ-
 പുരുഷന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്താലോ എന്നു് അവർ ശങ്കിക്കു-
 ന്നുണ്ടു്. കാൽപ്പന്ഥിതി ഇങ്ങനെ ആകയാൽ ഭാരതീയ
 കന്യാകുമാർക്കു് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? അവർ അവരുടെ
 സാവിത്രിയെ അനുസരിപ്പാൻ പ്രയത്നിക്കേണ്ടതാണു-
 അവർ ജ്ഞാനം, സാമർത്ഥ്യം, സദാചാരം മുതലായ ഗുണ-
 ങ്ങളെ സംപാദിച്ചു ഭർത്തുവരണത്തിന്നു യോഗ്യരായിരി-
 ക്കേണം. തങ്ങളുടെ യോഗ്യമായ വിദ്രാഭ്യാസം നല്ല
 ഞമെന്നു മാതാപിതാക്കന്മാരോടു് അപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ടി-
 റിക്കേണം.

ഒരു ദീപ്തയാത്രക്കുള്ള കോപ്പുകൾ എല്ലാം കൂട്ടി സാവിത്രി
 തയ്യാറായി. അകമ്പടി കൂട്ടാനായി അവളുടെ പിതാവു്
 അനേകം പരിചാരകന്മാരെ ഒന്നിച്ചു് അയച്ചു. വിചിത്ര-
 വും മനോഹരവും ആയ രാജ്യങ്ങളിൽ കൂടി അവർ യാത്ര
 ചെയ്തു. ഒടുവിൽ സാവിത്രി തനിക്കു യോഗ്യനായ ഒരു
 പുരുഷനെക്കണ്ടു. അദ്ദേഹം ആയിരുന്നു സതുവാൻ.
 അദ്ദേഹം സദുത്ഥനും സമർഥനും ആണു. അദ്ദേഹ-
 ത്തിന്റെ അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി കാട്ടിൽ
 പാർന്ന ഒരു രാജകുമാരനാണു. ഈ രാജകുമാരി ദരിദ്രനും
 അന്ധനും ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ധർമ്മിഷ്ഠനും ഭക്തനും
 ആയിരുന്നു.

പിന്നെ സാവിത്രി സ്വഗൃഹത്തിൽ തിരിച്ചു വന്നു ;
 സതുവാനെ ഭർത്താവായി വരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു-
 ഇതു കേട്ടു് അച്ഛൻ സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ ആ സന്തോ-
 ഷം ക്ഷണിക്കുമായിരുന്നു ; കാരണം ദുഃഖം അടുത്തു വന്നു-
 ന്നാരദൻ എന്ന ഒരു സിദ്ധൻ അശ്വപതിയെ കാണാൻ
 വന്നു. സതുവാനു് ഒരു ശാപം ഉണ്ടെന്നും അവൻ

ഇനി ഒരു കൊല്ലം മാത്രമേ ജീവിക്കയുള്ളൂ എന്നും മഹാക്ഷി പറഞ്ഞു. സതുവാനെ വരിക്കുരുതെന്ന് ഈ സിദ്ധൻ പ്രീതിയോടെ സാവിത്രിയോടു് ഉപദേശിച്ചു. സതുവാനെ ഭത്താവായി സ്വീകരിച്ചാൽ ഒരു കൊല്ലം കൊണ്ടു വൈധ പ്രദുഃഖം സഹിക്കേണ്ടി വരും ; പിന്നെ രണ്ടാമതും വിവാഹം പാടില്ല ; മരണം വരെ ദുഃഖാഗ്നി മാത്രം അവൾക്കു ശരണം ആകും.

നാരദന്റെ ആദേശം കേട്ടു സാവിത്രി ഭയപ്പെട്ടുവോ ? അവൾ ലൗകികസുഖം ആശിച്ചു സതുവാനെ ഉപേക്ഷിച്ചുവോ ? ഇല്ല. തന്റെ ആദ്രുനിശ്രയം മാറ്റാൻ അവൾ ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സതുവാനെ കാമിച്ചതു കൊണ്ടു് അവൻ തന്നെയാണു ഭത്താവു്. അധികകാലം ജീവിക്കാതെ അദ്ദേഹം മരിച്ചാലും അവളുടെ ഭക്തി അവനിൽ തന്നെ ഉറച്ചിരിക്കും. സാവിത്രിയുടെ ദ്രവ്യാനിശ്രയം അറിഞ്ഞു് അശ്വപതി: അവളെ വേളി കഴിച്ചു സതുവാന്നു കൊടുത്തു. ഇരുവരും സുഖമായി ജീവിച്ചു.

പ്രിയകുട്ടികളേ, സാവിത്രി വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ എവിടെ നിവസിച്ചു എന്നു നിങ്ങൾ ചിലാരിക്കുന്നു ? അവൾ തന്റെ അച്ഛന്റെ വിശാലവും മനോഹരവും സൌഖ്യപ്രദവും ആയ അരമനയിൽ തന്നെ പാർത്തുവോ ? ഇല്ല. അവൾ ഭത്താവിന്റെ ഒന്നിച്ചു കാട്ടിൽ ചെന്നു ശ്വശുരൻ താമസിക്കുന്ന കുടിഞ്ഞിലിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ അവൾക്കു വേലക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു സാധാരണബാലികയെപ്പോലെ അവൾ അദ്ധ്വാനിച്ചു ഗൃഹകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു. വൃദ്ധരായ ദംപതിമാരെ അവൾ പ്രീതിയോടെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. അവൾ ഈ കഷ്ടങ്ങളെ നിമിത്തം പിറുപിറുക്കുകയോ ദുഃഖിക്കുകയോ ചെയ്യില്ല.

താൻ ചെയ്യേണ്ടിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിഹിതമായ കാലത്തു സന്തോഷത്തോടെ ചെയ്തു. സാവിത്രിയും സതുവാനും അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചു് ഒരുപോലെ ആനന്ദിച്ചു.

കൊല്ലം അവസാനിക്കാറായി, സതുവാൻ മരിക്കും എന്ന പരമാർഥം സാവിത്രി മാത്രം അറിഞ്ഞിരുന്നു. അവളുടെ ഏദയത്തിൽ ഭയം നിറഞ്ഞുവെങ്കിലും അവൾ വിലപിക്കുകയോ അവലാതി പറകയോ ചെയ്യില്ല. അനേകം പെൺകുട്ടികൾ തങ്ങളുടെ ഉപദ്രവങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചു മറ്റുള്ളവരെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു. അവൾ ഈശ്വരനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു തന്റെ ദുഃഖനിവൃത്തിയെ പ്രാർഥിച്ചിരുന്നു. അവൾ പ്രതങ്ങളേയും ഉപവാസങ്ങളേയും മറ്റു തപസ്സുകളേയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും ഈ കാലങ്ങളിലെല്ലാം തന്റെ മനോബ്രഹ്മയെ വെളിവാക്കിയില്ല. ബ്രഹ്മയെ മറച്ചു വെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ തന്റെ ബ്രഹ്മസനകാരണം അന്വേഷിച്ചു് അറിവാൻ നോക്കും. അതു കൊണ്ടു് അവൾ പുറമെ മുഖപ്രസാദവും സന്തോഷഭാവവും കാണിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ സംഗതിയാൽ സതുവാൻ പരമാർഥം അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഒടുവിൽ ഏദയം ക്രൂരമായി പിളർന്നു ദിവസം എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. വിറകു വെട്ടി കൊണ്ടു വരാനായി സതുവാൻ കാട്ടിൽ പോയി. സാവിത്രിയും അവന്റെ ഒരുമിച്ചു നടന്നു. അവളുടെ ഏദയം ദുഃഖഭാരത്താൽ കനത്തിരുന്നു. എന്നാൽ അവൾ പുഞ്ചിരിയോടും ഉന്മേഷത്തോടും ഭക്താവിനോടു സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഭക്താവു വിറകു മുറിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു കഠിനമായ തലവേദനമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്നു മൂർച്ഛ വരുന്നു എന്നു തോന്നി. ഉപചരിപ്പാൻ ഭായ്യയെ വിളിച്ചു. കാലൻ അടുത്തതു

അറിഞ്ഞിട്ട് അവൾ കരകയോ മുറവിളി കൂട്ടുകയോ ചെയ്യില്ല. അവൾ ധൈര്യം ഉറച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരികെ ഇരുന്നു. തല എടുത്തു മടിയിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേദന കുറച്ചു കളവാൻ യത്നിച്ചു. എന്നാൽ അവളുടെ ഉപചാരത്താൽ ഒരു ഫലവും കിട്ടിയില്ല. സതുവാന്റെ അവസ്ഥ വിഷമിച്ചു. അവൻ മരിക്കാറായി എന്നു സാവിത്രി അറിഞ്ഞു.

കണ്ണീർ ധാരയായി അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് ഒഴുകി നിലത്തു വീണു. അപ്പോൾ ഭയങ്കരമായ ഒരു സ്വപ്നരൂപം അവൾക്കു കാണാറായി. ഈ പുരുഷൻ ദീപ്രമായ രക്തവസൃഷ്ടലം ധരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന കിരീടം ഉണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണുകൾ തീക്കനൽ പോലെ പ്രകാശിച്ചു. മുഖം കുറുത്തതും ഭീഷണവും ആയിരുന്നു.

ഇതു കണ്ടിട്ടു സാവിത്രി ഭയപ്പെട്ടില്ല. ആരാണെന്ന് അവൾ അചരിചിതനോടു ചോദിച്ചു. “ഞാൻ ഭവതിയുടെ ഭർതാവിന്റെ പ്രാണനെക്കൊണ്ടു പോവാൻ വന്ന യമൻ ആണെ”ന്നു പറഞ്ഞു. സതുവാന്റെ പ്രാണനെ ശരീരത്തിൽ നിന്നു വലിച്ചെടുത്തത് ആ സ്ഥലം വിട്ടു പോയി.

എന്നാൽ ധൈര്യമുള്ള സാവിത്രി മൃഗ്യയായി അവിടെ തന്നെ ആ ശവം കാത്തിരിപ്പാൻ ഉറച്ചില്ല. അവൾ ക്രമേണ യമന്റെ പിന്നാലെ നടന്നു. ഒടുവിൽ യമൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി എന്തു വേണം എന്നു ചോദിച്ചു. ഭർതാവിന്റെ ജീവനെ തരണമെന്നു സാവിത്രി പ്രാർഥിച്ചു. യമൻ അവളുമായി ഓരോന്നു സംസാരിച്ചു. അവൾ ആലോചനയോടു കൂടി മധുരപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടു പ്രസന്നനായി യമൻ പറഞ്ഞു:—“ഭർതൃജീവൻ ഒന്നു ഒഴികെ ശേഷം എന്തു ചോദിച്ചാലും തരാം.”

അപ്പോൾ സാവിത്രി അന്ധനായ ശ്വേതരന്ദ്രൻ ട്രഷ്ടി ഉണ്ടാകേണം എന്നു പ്രാർഥിച്ചു. ഈ വരം സന്തോഷത്തോടു കൂടി നല്കി യമൻ മൂൻ നടന്നു. സാവിത്രി വിടാതെ പിന്നാലെ തുടന്നു പോയി. യമൻ അവളോടു ഭർത്താവിന്റെ ജീവദാനം ഒഴികെ എന്തു ചോദിച്ചാലും തരാമെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സാവിത്രി ശ്വേതരന്ദ്രനു രാജ്യം വീണ്ടും കിട്ടേണം എന്നു പ്രാർഥിച്ചു. ഈ വരത്തേയും യമൻ നല്കി. എങ്കിലും സാവിത്രി തൃപ്തിപ്പെടാതെ യാത്ര തുടന്നു. ഒരിക്കലും കൂടി അന്തകൻ സാവിത്രിയോടു ഇഷ്ടമുള്ള വരം ചോദിച്ചാൻ പറകയും അവളുടെ അപേക്ഷയെ നിവഹിക്കയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അവൾ ഭയകരമൂർത്തിയായ മൂർത്യുവിനെ പിന്തുടന്നു പോയി.

ഒടുവിൽ സാവിത്രിയുടെ ഭർത്താവിനുള്ള പ്രേമം കണ്ടു യമൻ അതുനതം പ്രസന്നനായി. അവൾ ചോദിക്കുന്നതെല്ലാം തരാമെന്നു യമൻ പറഞ്ഞു. ഉടനെ സാവിത്രി ഭർത്താവിന്റെ ജീവനെ അപേക്ഷിച്ചു. തൽക്ഷണം തന്നെ യമൻ സതുവാനെ ജീവിപ്പിച്ചു.

സാവിത്രിയെപ്പോലെ ധന്യയായ സ്ത്രീ ആരാണുള്ളതു? ഭാരതീയകന്യകമാർ സാവിത്രിയെപ്പോലെ പ്രവൃത്തിച്ചാൻ ആശ്രയിക്കേണം. അവർ സൌമ്യരും, സ്നേഹം, ദയ മുതലായ സദൃശങ്ങളും ഉള്ളവർ ആയിരിക്കേണം. അവർ സ്നേഹിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ നേരെ സതുമുള്ളവർ ആയി പ്രവൃത്തിക്കേണം. അവർ ദാരിദ്ര്യത്തെ ജയിച്ചാൻ അധർമ്മം നടക്കാതെ കിട്ടിയതു അല്പമായാലും അതു ഈശ്വരൻ തന്നതെന്നു വിശ്വസിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടേണം. അവർ സന്തോഷിച്ചു ധർമ്മമാചരിക്കേണം. വ്യസനങ്ങളുനിമിത്തം കഷ്ടങ്ങളും എത്ര നേരിട്ടാലും അന്യരെ അവർ ഉപദ്രവി

കുരുതു . വലിയ ആപത്തു നേരിട്ടാൽ നെഞ്ഞുറപ്പോടു കൂടി യിരിക്കേണം. ഭയങ്കരമായ സാധനങ്ങളെ കണ്ടു ധൈര്യം വിടരുത്. കൃതാന്തന്റെ സന്നിധിയിൽ സാവിത്രി എത്ര ധൈര്യത്തോടും സ്ഥൈര്യത്തോടും കൂടിയിരുന്നു ! യമൻ തന്റേയും പ്രാണനെ അപഹരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു സാവിത്രി മണ്ടിപ്പോയോ? ഭർത്താവിനെത്തിരികെ കിട്ടുന്നതു വരെ അവൾ യാചിക്കയും പ്രാർഥിക്കയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ ശീലവും നടപ്പും ചീത്തയായിരുന്നു. വെങ്കിൽ ധർമ്മരാജാവ് അവളെ സംശയം കൂടാതെ കൊല്ലു മായിരുന്നു എന്നത് ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവൾ സൂട്ടണങ്ങളും പാതിപ്രതാപവും ഉള്ളവൾ ആയിരുന്നതു കൊണ്ടു യമനെ പ്രതൃഷ്ണമായി കാണാനും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടരുന്നവാനും സാധിച്ചു. തനിക്കായി ഒരു വരവും അപേക്ഷിക്കാതെ ഭർത്താവിനെ ഒന്നു മാത്രം യാചിച്ചത് അറിഞ്ഞു യമൻ അവളുടെ പ്രാർഥനയെ അംഗീകരിച്ചു. സാവിത്രിയുടെ പാതിപ്രതാപം പോകാൻ ഇന്നും സൂതിക്കുന്നുവല്ലോ. നമ്മുടെ ഭാരതീയകന്യകമാർ എല്ലാവരും സാവിത്രിയെ പോലെ ഗുണമുള്ളവർ ആയിരിക്കേണമേ.

വാക്കുകൊണ്ടു പറഞ്ഞും എഴുത്തുകൊണ്ടു എഴുതിയും ചെയ്യേണ്ടുന്ന അദ്വൈതസത്യം.

1. സാവിത്രിയുടെ ചരിതം നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളിൽ എഴുതുക.
2. സത്യപാതകനെ ഭർത്താക്കാരൻ അവർ എന്തിന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ?
3. അവർ ഭർത്താവിനെ ജീവിച്ചിട്ടുള്ള എങ്ങനെ എന്നതു കാണിപ്പാൻ ഒരു സംവാദം എഴുതുക. വാചകരീതിയും മാറ്റംകൊണ്ടു പ്രതൃഷ്ണയായി നടക്കുന്നതുപോലെ ഭർത്താക്കാരനെന്നും

ഉമ അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീപാപതി.

ഇന്ത്യയുടെ വടക്കെ അറ്റത്തിയിൽ കിടക്കുന്ന പർവ്വതങ്ങളുടെ നിരകളാണ് ഹിമാലയം. അവ ലോകത്തിലേ പർവ്വതങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഹൈക്കം ഉള്ളവയാണ്. അവ വിശാലതയും ശോഭയും ഭംഗിയും ഉള്ളവ തന്നെ. അവയുടെ കൊടുമുടികൾ എന്നും ഹിമം കൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കും. സൂര്യന്റെ പൊന്നിറമുള്ള വെളിച്ചത്തിൽ ആ കൊടുമുടികളിലേ ഹിമം വൈരകല്ലുകളെപ്പോലെ ശോഭിക്കും. മങ്ങിയ നിലാവിൽ ഈ ശിഖരങ്ങൾ മുത്തകൾ പോലെ തിളങ്ങും. ഈ പർവ്വതത്തിൽ അനേകം ഗുഹകൾ ഉണ്ട്. ഇവയിലായിരുന്നു പണ്ടു ഋഷിമാർ നിവസിച്ചത്. ഇന്നും അസംഖ്യം പുണ്യവാന്മാർ അവിടെ പാർക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ പർവ്വതത്തെക്കുറിച്ച് രസകരമായ ഒരു കഥ പറഞ്ഞു വരുന്നു. ദുഷ്ടന്മാരും ക്രൂരന്മാരും ആയ രാക്ഷസന്മാർ ഈ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ പണ്ട് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു ബലവും സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ട് അവർ ദേവന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്തു ; അവരെത്തോല്പിച്ചു തടവിൽ ഇട്ടു. ഈ ദുഷ്ടന്മാരായ രാക്ഷസരിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ദേവന്മാർക്കു ധീരനായ ഒരു വീരൻ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഭയങ്കരമായ രാക്ഷസരെ എതിർത്തു ജയിപ്പാൻ ആർക്കാണ് സാധ്യം? ആത്മയുക്തരായ ശക്തിയും ധൈര്യവും ഉള്ള ഒരു ദേവനു മാത്രം അതു സാധ്യം.

ദേവന്മാർക്കു ശിവന്റെ സഹായം ആവശ്യം ആയിരുന്നു. ശിവൻ ഉഗ്രമായ തപസ്സു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

അതിനാൽ ദേവന്മാർക്കു നേരിട്ടു ചെന്നു ശിവനോടു തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം അറിയിച്ചു കൂടാ. ശിവൻ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായാൽ ആ പുത്രനു രാക്ഷസരെ ജയിപ്പാൻ കഴിയും. തപസ്സിൽ മുഴുകിയ ശിവനു വിവാഹം ഇഷ്ടമല്ല. വിവാഹം ചെയ്യേണം എന്നു ശിവനോടു അപേക്ഷിച്ചാൻ അവർക്കു ചെയ്യുവാനും ഇല്ല. ശിവന്റെ മഹിമയ്ക്കു യോജിച്ച ഭായ്യമനുഷ്ട്യലോകത്തിൽ ഇല്ല.

ഹിമാലയപർവതത്തിന്റെ നാമനായ ദേവൻ ഹിമാവാൻ ആണു. ദേവന്മാരുടെ കാര്യം സാധിച്ചാൻ ഉമ എന്ന ദേവി ഹിമാവാന്റെ പുത്രിയായി ജനിച്ചു. പർവതരാജാവിന്റെ മകൾ ആയതു കൊണ്ടു അവൾ പാപതിയായി. ഹിമാവാന്റെ പുത്രി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉമയെ ഹൈമവതി എന്നും പറയും. ഹിമാലയപർവതത്തിൽ സ്വൈരമായി നടന്നു പാപതിയ്ക്കു ശരീരത്തിൽ ദാശ്യവും ഘൃദയത്തിൽ ചെയ്യുവാനും സിദ്ധിച്ചു. നാൾക്കു നാൾ അവൾക്കു സൗന്ദര്യവും വിനയവും മത്സരിച്ചു വളർന്നുവന്നു.

അക്കാലത്തു ശിവൻ തപസ്സിൽ നിമഗ്നനായിരുന്നു. തപസ്സെന്നാൽ ഈശ്വരവിചാരം തന്നെ. ഈ വിചാരത്തിന്നു മുടക്കം വരാതിരിപ്പാൻ തപസ്സു ചെയ്യുന്നവർ സുഖങ്ങളുടേയും സൗകര്യങ്ങളുടേയും ഉപേക്ഷിക്കും. മഹാദേവരുടെ പ്രസാദത്താൽ എന്താണു അസാധ്യം? ഹിമാവാൻ ശിവനെ ശുശ്രൂഷിച്ചാൻ പാപതിയെ നിയമിച്ചു. പാപതി മഹാദേവരെ പ്രീതിയോടെ സേവിച്ചു. ശിവന്റെ ആദേശം എത്ര നിസ്സാരമായാലും കൂടി ആയതിനെച്ചെല്ലാൻ പാപതി എല്ലാ മൃഗങ്ങളും തയ്യാറായിരുന്നു. ശിവൻ അവളെ നോക്കി സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ ഭായ്യയായി

പരിശ്രമിച്ചാൻ ഉള്ള വിചാരം ശിവന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

പാപ്തി ചെയ്യുന്ന ഉപചാരങ്ങളെക്കണ്ടു കൊണ്ടിരുന്ന ദേവരിൽ കാമനും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ശിവൻ ഉമയെ ഭാര്യയാക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതു കൊണ്ടു കാമദേവൻ ദുഃഖിച്ചു. മന്ദഗ്ദ്ധനും ജനങ്ങളുടെ മേൽ മലരമ്പുകൾ പൊഴിക്കുകയാണു പ്രവൃത്തി. ഈ പുഷ്പശരങ്ങൾ ഏറ്റവകൂടെ സുഖം അനുഭവിച്ചാൻ ഇച്ഛ ഉണ്ടാകും. ശിവന്നു പാപ്തിയിൽ സ്നേഹം ഉണ്ടാപാനായി കാമൻ ഒരു അമ്പു എയ്തു. ഇങ്ങനെ ചെയ്തുകൊണ്ടു ശിവൻ കാമദേവനോടു കോപിച്ചു. ധ്യാനം നിമിത്തം അടുത്തെ ശിവന്റെ മൂന്നാം കണ്ണു തൽക്ഷണം തുറന്നു, കാമനിൽ പതിച്ചു. കോപാഗ്നി കണ്ണിൽ വളരെ ശോഭയോടു പ്രകാശിച്ചു. ഈ അഗ്നിജ്വാലയാൽ കാമൻ ദഹിച്ചു ഭസ്മമായി.

ഇതു കണ്ടു പാപ്തി വ്യസനിച്ചു. താൻ എന്തൊ പിഴച്ചു പോയി എന്ന് അർത്ഥം ശങ്കിച്ചു. തനിക്ക് ദോഷമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ശിവന്നു കാമദേവനോടു ക്രോധിച്ചാൻ കാരണമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ കോപത്തിന്നു കാരണം താൻ തന്നെ എന്ന് ഉമ തീർച്ചയാക്കി. തന്റെ നടപ്പു സൂത്രം മാക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഉമയുടെ വിനയവും ദാക്ഷിണ്യവും എത്ര! ഉമക്കു ശിവനിൽ നീരസം ഉണ്ടായില്ല. ശിവനില്ലാത്ത പ്രീതി അർത്ഥം കുറച്ചു കളഞ്ഞുവെച്ചു. അർത്ഥംകുറ തന്നിൽ തന്നെ വെറുപ്പു തോന്നി. മഹാദേവനെ ഭജിക്കുവേണ്ടു വന്നു പോയ ലാഘവം എന്തെന്ന് അറിയാതെ അർത്ഥം വളരെ വിഷാദിച്ചു. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ആപോചിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരനിൽ ഉള്ള പ്രേമത്തിന്നു ശക്തി കൂടി.

ശിവൻ തന്നെ പരിഗ്രഹിച്ചാനുള്ള യോഗ്യത കിട്ടാനായിട്ടുമാത്രം ആലോചിച്ചു.

ഈ കാരണത്താൽ ഉമ തപസ്സു ചെയ്തു. അവൾ ഏകാകിനിയായി ഒരു വിജനപ്രദേശത്തു ചെന്നു, ധ്യാനത്തിൽ മനസ്സുറച്ചിരുന്നു. അന്നപാനാദികൾ മിതമായി കഴിച്ച് ഒരു വിധേന ജീവസന്ധാരണം ചെയ്തു. ഉഗ്രമായ തപോനിഷ്ഠയാൽ ശരീരം വളരെ ശോഷിച്ചു. ശിവൻ തന്നെ പരിഗ്രഹിച്ചാൻ ഉള്ള യോഗ്യത ലഭിച്ചാൻ പാപതി. ഇത്രയെല്ലാം പണിപ്പെട്ടു.

ശിവൻ പാപതിയുടെ തപസ്സിനേയും തന്നിൽ വേരുന്നിയ ഭക്തിയേയും അറിഞ്ഞു. തന്നെ ശിവൻ പരിഗ്രഹിക്കേണമെന്ന് ഇച്ഛിച്ചു പാപതി ചെയ്തു വരുന്ന സാഹസങ്ങളെ ശിവനു ബോധിച്ചു, മനസ്സുലിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ഉമയുടെ ഹൃദയത്തെ ഒന്നും കൂടി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുവാൻ താൽപര്യപ്പെട്ടു. അവൾക്കു തന്നിച്ചുള്ള പ്രേമം യഥാർത്ഥമേ എന്നറിയുവാൻ ശിവൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

ഒരു ദിവസം ശിവൻ സുന്ദരനും സുകുമാരനും ആയ ഒരു ഋഷിയുടെ വേഷം ധരിച്ചു പാപതി ഉള്ളേടത്തു ചെന്നു. ഇദ്ദേഹം പാപതിയിൽ തന്നിക്കുള്ള ദയയെ വെളിവാക്കി മധുരമായി സംസാരിച്ചു. ഉമ തന്റെ മൃതാന്തം അറിയിച്ചു. ഋഷികുമാരൻ അവളുടെ സദാമൃത്തിയെ പ്രശംസിച്ചു. ശിവൻ മര്യാദയും സൽസ്വഭാവവും ഇല്ലാത്തവൻ ആകയാൽ പാപതിക്കു യോഗ്യനല്ല. ഉഗ്രനായ ശിവനുണ്ടോ ദയയും സ്നേഹവും? ഉമ എന്തിനാണു ശിവനെ ഭക്താവായി വരിച്ചാൻ ആശിക്കുന്നതു? പാപതിയുടെ അതിയായ സെതന്ദ്ര്യത്തിന്നു തുല്യമായ ഒരു ഗുണം പോലും ചുട്ടുകാട്ടിൽ

വസിക്കുന്ന ജാധരന്നുണ്ടോ? ശിവന്നു പാപ്തിയുടെ പ്രാണനാഥൻ ആവാൻ യോഗ്യത പോരാ. ശിവനെ മറന്നു കളയണം. ശിവനെക്കാൾ തരുണനും ദയാച്ചുവും സദ്വൃത്തനും ആയ ഒരുവനെ സ്നേഹിക്കേണം. ശിവനെ പോലെയുള്ളവനെ ഒട്ടും സ്നേഹിക്കരുത്. ശിവനെ വിട്ടു കളയണം.

ഇതു കേട്ട് ഉമ പ്രജ്ഞിതനായോടു വളരെ കോപിച്ചു. താൻ ആരാധിക്കുന്ന ദേവനെ ദൂഷിക്കരുതെന്നു പാപ്തി നീരസത്തോടെ ശാസിച്ചു പറഞ്ഞു. കാരണം അവൾ തന്റെ ആത്മാവിനെ ശിവന്നു സമർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുവെ ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതല്ല. ശിവൻ തന്നെക്കാമിച്ചു വരുന്നതു വരെ തപസ്സു ചെയ്യും. ശിവന്റെ പ്രേമം കിട്ടിയല്ലെങ്കിൽ താൻ തപസ്സു ചെയ്തു ശിവഭക്തയായി മരിക്കും എന്നു ദ്രുപദയായി നിശ്ചയിച്ചു. അപ്പോൾ ഉണ്ടായ അഭൂതം എന്തു പറയാനാണു ! കപടവേഷം ധരിച്ച പ്രജ്ഞിസാക്ഷാൽ ശിവനായി ശോഭിച്ചു.

ഉടനെ ഉമാമഹേശ്വരന്മാരുടെ വിവാഹം ഹിമവാൻ ഘോഷമായി കഴിച്ചു. അവർക്കു കമാരൻ എന്ന ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. ഈ പുത്രൻ അതിശൂരനായി വളർന്നു രാക്ഷസന്മാരെക്കൊന്നും അതിനാൽ ദേവന്മാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി. അവർ താന്താങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു ചെന്നു പ്രവൃത്തിച്ചു തുടങ്ങി.

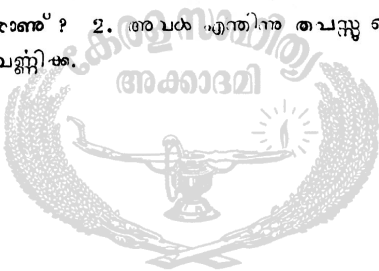
ഇങ്ങനെയാണു ശ്രീപാപ്തി പോകോപകാരം ചെയ്തതു. ആ ദേവി നല്ല ഗുണങ്ങളും ഉള്ള ഒരു സ്ത്രീയെന്നു സ്പഷ്ടം തന്നെ. അവൾക്കു വിനയവും ക്ഷമയും ഉണ്ടായിരുന്നു. സദ്വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പാൻ അവൾ ഒരുക്കുമായിരുന്നു.

തന്റെ നന്മയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചാൻ ഇച്ഛിച്ചു ഏദയത്തിൽ ദൂരമായ സത്രം കുടികൊണ്ടു പാർത്തു. തന്റെ സംകല്പം വിട്ടുമാറാൻ അപടർക്കു് അസാധ്യമായിരുന്നു. ഈ സത്ര സംകല്പത്തിന്നു് അതിമഹത്തായ പ്രതിഫലം അപടർക്കു കിട്ടി. അപടർ ആശിച്ചതു പോലെ മഹേശ്വരിയായി ഭാഗ്യായികൃത്താൽ ജനം സഫലമാക്കി ലോകമാതാവായ്യിന്നു്.

വാക്കുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞും എഴുത്തുകൊണ്ടു എഴുതിയും ചെയ്യേണ്ടുന്ന അഭ്യാസങ്ങൾ.

1. ഉമ ആരാണ് ?
2. അപടർ എന്തിനു തപസ്സു ചെയ്തു ?
3. അവളുടെ വിചാരം വർണ്ണിക്ക.

മേക്മില്ലൻ കമ്പനിക്കാരുടെ

മലയാള പാഠപുസ്തകങ്ങൾ

(പരിഷ്കരിച്ചത്)

	ക.	ണ.	പ.
ചിത്രാക്ഷരമാല എം. എസ്സ്. ഹരിഹര അയ്യർ.	0	1	0
ബാലശിക്ഷ എം. എസ്സ്. ഹരിഹര അയ്യർ ...	0	1	0
ഒന്നാം പാഠപുസ്തകം	0	2	6
രണ്ടാം പാഠപുസ്തകം	0	4	0
മൂന്നാം പാഠപുസ്തകം	0	7	0
നാലാം പാഠപുസ്തകം	0	6	0
അഞ്ചാം പാഠപുസ്തകം	0	6	0
ആറാം പാഠപുസ്തകം	0	8	0
ഏഴാം പാഠപുസ്തകം	0	12	0
എട്ടാം പാഠപുസ്തകം	0	10	0
ഒൻപതാം പാഠപുസ്തകം	0	8	0

ഈ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ പല ഉപാധ്യായന്മാരുടെയും സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടർമാരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു, യോഗ്യന്മാരായ മലയാളവിഭാഗം പരിഷ്കരിച്ചു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ഇവയിലെ വാചകരീതി ക്രമത്തിൽ ഉയർന്നു വരുന്നതും പാഠങ്ങൾ പല രസകരവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവയും ആകുന്നു. തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വിശേഷിച്ചു കണ്ടുവരുന്ന ഭൂമി, സസ്യങ്ങൾ, പ്രകൃതിയിലെ സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകളും, പാഠങ്ങളും മാത്രമല്ല, ഈ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ആരോഗ്യശാസ്ത്രത്തെയും, കൃഷി മുതലായ വ്യവസായങ്ങളെയും കുറിച്ചും ഉള്ള പാഠങ്ങൾ ഉണ്ട്. മലയാളരാജ്യത്തിലേ വീരന്മാർ കവിമാർ തുടങ്ങിയുള്ള ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പാഠവിഷയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വ്യാകരണാട്ട്യാസങ്ങളെയും ഉപന്യാസവിഷയങ്ങളെയും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

മേക്മില്ലൻ കമ്പനിക്കാരുടെ മലയാള കഥാപുസ്തകങ്ങൾ.

പി. ആർ. ചിങ്ങമ്പറയൂർ.

ക. ണ. പ.

കഥാപാഠപുസ്തകം 1-ാം ഭാഗം നമ്പ്ര 1	...	0	2	0
" " " 2-ാം " നമ്പ്ര 1	...	0	3	0

ഈ പുസ്തകങ്ങളിലെ കഥകൾ എല്ലാം പുതുതായി നിർമ്മിച്ചവയെങ്കിലും അവ സ്ത്രീകൾക്കു കിട്ടിയ നിധിയെപ്പോലെ വളരെ വിലമതിക്കുമെന്നതിൽ രണ്ടു പക്ഷമില്ല. കഥകൾ വായിച്ചു ബാലർ രചിച്ച ഇനി കഥാപാഠം എപ്പോൾ വരുമെന്ന് അവർ കാത്തിരിപ്പാൻ അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതുമാകുന്നു ഈ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം. കഥകളെല്ലാം കുട്ടികളുടെ അറിവിൽപ്പെടുന്ന സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചതാണ്. കാര്യം കഥ ഒരു നീതിയെ ഉപദേശിക്കും. എന്നാൽ ഈ ഉപദേശം ഓരോരുത്തർക്കായിരിക്കട്ടെ.

കുട്ടികൾ എല്ലാം അറിയാനായി കഥകളെ ലളിതപദങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ടു എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാചകരീതി ക്രമത്തിൽ കയറിവരും; കഥകളിലെ മുഖ്യ സംഗതികളെ അധികം വിശദമാക്കുവാൻ വേണ്ടി പ്രത്യേകമായി ചരഞ്ഞിട്ടുള്ള അനേകം ചിത്രങ്ങളും ഇവയിലുണ്ട്. ഈ ചിത്രങ്ങൾ സംഭാഷണപാഠങ്ങൾക്കു വളരെ ഉപയോഗപ്രദമാണ്.

ക. ണ. പ.

ശ്രീരാമചരിതവും ചന്ദ്രഹാസ ചരിതവും

ഏ. കൃഷ്ണൻ ബി. എ., ബി. ഏൽ.	...	...	0	8	0	
സാവിത്രികഥ	...	...	...	0	4	0

രണ്ടും മൂന്നും ഫാറങ്ങളിലും (ഏഴും എട്ടും ക്ലാസ്സുകളിലും) പാഠപുസ്തകത്തിനു പുറമെ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള കഥാപുസ്തകങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യങ്ങളെ തീർപ്പാക്കാനായി സരളഭാഷയിൽ പ്രത്യേകിച്ച് എഴുതിയുണ്ടാക്കിയവയാകുന്നു. ഇവയിലെ കഥാപാഠങ്ങളെ വിവരിപ്പാൻ പ്രയോജനകരമായ ചിത്രങ്ങളും ഉണ്ട്.

ക. ണ. പ.

പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലെ അതളതങ്ങൾ

മുക്കോത്തു കുമാരൻ	...	...	...	1	8	0
മലയാള രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രം.	...	...	...	0	8	0

ഈ പുസ്തകം രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ ഭൂമിശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ ലളിത മലയാളത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു ഭാഗത്തിൽ മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ വിചരങ്ങളും ചരിത്രവും കുട്ടികൾക്കു എഴുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന വിധത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

Mrs. Satyanadhan's Sita, Savitri and Uma. Malayalam.